

Manfred Adler

Synové temnoty

II

**Z pocitu sounáležitosti
s bližními věnováno
obětem sionismu**

Z německého originálu Manfred Adler, *Die Söhne der Finsternis*,
4. Auflage, Miriam-Verlag, Jestetten 1992,
přeložil © Jaroslav Voříšek 1993

Manfred Adler

Synové temnoty

II. díl
Světová velmoc sionismu

Obsah

Texty k rozjímání	5
Sionistický imperialismus	5
1. Násilí a zastrašování	7
2. Konečný cíl sionistického mesianismu	15
3. „Mezi katy a pokrytci“	23
4. Sionisté a Palestinci	31
a) Role UNRRA během exodu	34
b) „Nejnebezpečnější muž v Izraeli“	37
c) Teror, odplata, masové vraždy	39
d) Obyvatelka Izraele vypovídá	42
5. Slovo ke křesťansko-židovskému dialogu	45

Texty k rozjímání

Pravil Pán Šalamounovi: „Jestliže se ode mne odvrátíte vy i vaši synové a nebudete dodržovat má přikázání a má nařízení, která jsem vám vydal, a půjdete sloužit jiným bohům a klanět se jim, vyhladím Izraele z povrchu země, kterou jsem jim dal, a zřeknu se domu, který jsem oddělil jako svatý pro své jméno. Izrael se stane pořekadlem a předmětem výsměchu mezi všemi národy. Nad tímto domem, ačkoli byl nejvyšší ze všech, ustrne každý kolemjdoucí. Bude se říkat: ‚Proč Hospodin takto naložil s touto zemí a s tímto domem?‘ A bude se odpovídat: ‚Protože opustili Hospodina, svého Boha, který vyvedl jejich otce z egyptské země, a chytili se jiných bohů, klaněli se jim a sloužili jim. Proto na ně Hospodin uvedl všechno toto zlo‘“ (1 Kr 9,6-9).

Pán Ježíš Kristus pravil: „A nebojte se těch, kteří zabíjejí tělo, duše však zabítí nemohou, ale bojte se spíše toho, jenž může duši i tělo zatratit do pekla“ (Mt 10,28)

„... a nezúčastňujete se v neužitečných skutcích temnosti, nýbrž spíše je kárejte“ (Ef 5,11).

Sionistický imperialismus

Jan XXIII. nikdy příliš nedal na „proroky neštěstí“. Slovy „Jsem Josef, váš bratr“ projevil nejen svou upřímnou pospolitost s odloučenými křesťanskými bratry, ale také s rozptýlenými dětmi Izraele. Razil cestu porozumění mezi křesťany a Židy, a poctivě se snažil odstranit každou překážku, která stála v cestě usmíření se židovským národem.¹ Světlá postava tohoto bratrského i otcovského papeže, vyzařující tolik víry, naděje, lásky a optimismu, měla však jen málo pochopení pro propastnou realitu temnoty, kterou sice nepopíral, ale také nebral příliš vážně. Přesto by však pravděpodobně polekaně naslouchal, kdyby mohl být konfrontován s „neblahým proroctvím“ z Izraele, které prošlo koncem roku 1974 světovým tiskem: „Jestliže americký národ vydá Izrael Arafatovi, bude to *koncem Izraele i koncem celého světa*.“

Tato strašlivá výhrůžka pochází od socialistické sionistky a bývalé izraelské předsedkyně vlády Goldy Meirové. Svým děsivým výrokiem však nevyvolala ani bouři protestu „světového svědomí“, ani spící „občany světa“ neprobudila z jejich spánku. Přesto se jí však alespoň podařilo vyprovokovat vytvoření této skromné studie o „světové velmoci sionismu“.

Samotné téma „sionismus“ je ve „svobodném světě“ téměř naprosto tabu. Sotva kdo se dnes odváží jen sáhnout po tomto nejožehavějším ze všech choulostivých předmětů. S kritickým přístupem k temným stránkám sionismu, zvláště pak k jeho bezohledné a brutální mocenské politice i s ní spojeným terorem, se v západních masových médiích z pochopitelných důvodů prakticky nesetkáme. Pro toho, kdo by se takové kritiky odvážil, je *na jedné straně spojena s rizikem a nebezpečím, na druhé straně je téměř nemožné ji vůbec veřejnosti slyšitelně sdělit*. Není na tom nic nepochopitelného, víme-li ovšem, že masové prostředky komunikace jsou v našem světě ovládány

¹ Srv. A. Bea: *Die Kirche und das jüdische Volk*, Freiburg 1966; také J. Rieder: *Das neue Verhältnis Kirche-Judentum*, otištěno v: *Klerusblatt*, München, roč. 55, č. 3 (15. 3. 1975).

převážně zednáři a sionisty. Ti poslední pak okamžitě spustí pokřik „antisemitismus“, jsou-li napadeni nebo při něčem nepěkném odhaleni, a *s pomocí tohoto téměř všemocného hesla se jim až dosud výtečně daří démonizovat každé proti nim zaměřené kritické vyjádření, a to prakticky vždy již v samém zárodku*. Ačkoliv je samo o sobě nesmyslné stavět na roveň „antisionismus“ s „antisemitismem“, neboť mezi Izraelci a Židy přece také existují antisionisté, přesto s touto slovní ekvilibristikou sionisté mají trvale výrazný úspěch. *Není už to samo o sobě důkazem jejich světové moci?* Každý dnes může kdykoli a kdekoli jednat a vystupovat jako „antikřesťan“; nestane se mu samozřejmě vůbec nic. Dokonce jako takový může být přijat i ve Vatikánu. Doby, kdy antikřesťané byli stavěni před soud a odsouzeni nebo je čekaly jiné společenské sankce, už dávno minuly. *Světská moc křesťanství poklesla na nulu*. Zde v Německu i v ostatních nekomunistických zemích lze být dokonce ještě i dnes „antikomunistou“, aniž by se bylo třeba obávat o svobodu či život. Bude to možné přinejmenším až do roku 1985, protože podle moudrého orákula, učitelského synka Henry Kissingera, někdy kolem té doby bude celá Evropa marxistická, tj. komunistická. Nyní je tedy i ohromná moc sovětského komunismu ještě držena v pevných mezích. Zcela jinak je tomu v případě sionismu, jehož mohutný vliv již dnes daleko zastiňuje i komunismus. „Antisemitismus“ (a to dokonce i ve smyslu antisionismu) je v naší společnosti tím nejostudnějším zločinem, nejtěžším ze všech hříchů, ohavným činem, který je přísně a nemilosrdně stíhán a trestán.

Kupodivu se zde postupuje velice nekonekventně a nelogicky, když se v této souvislosti pod pojmem „Semité“ myslí výhradně Židé, přestože jimi jsou jak Arabové, tak i jejich nepřátelští sionističtí rasoví bratři.² To je sice téměř všeobecně známo, ale o to méně se na věc poukazuje. Jaká to sebechvála a domýšlivá arogance je skryta již v samotném bojovém hesle „antisemitismus“, je-li ho užíváno výhradně k označování protizidovských postojů a vystupování, jakoby byli Židé jedinými Semity! V naší době tzv. kritického vědomí by přece nekritický výraz „antisemitismus“ měl být vysvobozen ze svého nelogického pojmového zúžení, ovšem brání tomu postoj jistých židovských kruhů, které se soudobého výkladu „antisemitismu“ nechtějí vzdát jako *vynikajícího mocenského nástroje pro své vlastní zájmy*.

Podle slov papeže Pia IX. jsou všichni křesťané „duchovně“ Semity, a proto žádný skutečný křesťan nemůže být „antisemitou“. V plném smyslu slova to znamená, že žádný křesťan nemůže zásadně být nepřátelsky nebo dokonce nenávislně zaměřen proti židovským, arabským nebo jiným lidem semitského původu. Když však někdo na základě svých vědomostí nebo z vlastní zkušenosti poznal sionismus jako temnou

² „Semité“ jsou příslušníky skupiny národů semitského jazyka (např. akkadštiny, hebrejštiny, feničtiny, arabštiny, aramejštiny). Jako první začal toto označení užívat r. 1781 A. L. Schlözer, a nevypovídá nic o národní nebo rasové příslušnosti, i když se u prapůvodních semitů národní nebo rasová jednota předpokládá a přijímá. Tito Prasemité se v průběhu věků při svém putování mísili s ostatními národy a tím přijali i cizí rasové elementy. Dnešní obraz semitů je určován především orientální a předoasijskou rasou. Jejich skutečná pravlast není s jistotou známa. Rozčlenění lidstva v I. knize Mojžíšově (Genesis) nazývá tyto národy jako „syny Séma“, které dnes počítáme k Semitům. Tato biblická „tabule národů“ není totiž sestavena podle jazykového hlediska.

Pod „antisemitismem“ v širším slova smyslu se rozumí výhradně nepřátelství vůči Židům, jejich všeobecné odmítání a boj proti nim a všemu židovskému. V užším významu pak „antisemitismus“ od doby W. Marra (1879) znamená nepřátelství vůči Židům a jejich hanobení jako příslušníků údajně „semitské rasy“, která působí jako „rozkladný živel“ v hostitelských národech. Antisemitismus může mít motivy rasové, náboženské nebo hospodářské.

světovou velmoc a z toho důvodu jej ve svém svědomí rozhodně odmítá, pak je takový postoj sice antisionistický, v žádném případě však ne antisemitský! Křesťan se však může i jako antisionista chovat k sionistům bez nepřátelství nebo nenávisti, protože Kristova etika – a především zákon lásky – je univerzální a nezná žádná omezení národnostní, rasová, ani světonázorová. Jsou-li v tomto pojednání předkládány čtenáři určité skutečnosti o sionismu, které by pro něj nemusely být právě lichotivé, potom se tak děje v právě vylíčeném křesťanském smyslu a s pevným přesvědčením, že pravda o spravedlnosti a míru nesmí být zamlčována. Jednostranné a falešné informace je vždy potřeba doplňovat a korigovat, byť si i při tom pro dotčené vyjdou najevo nepříjemné a tvrdé skutečnosti. Kdo se totiž neostýchá vyhrožovat „koncem světa“, musí každopádně počítat s ostrou reakcí!

1. Násilí a zastrašování

Skandální výrok Goldy Meierové si rovněž zaslouží důkladného přemýšlení a analýzy, protože obsahuje určité prvky, které se při důkladném pozorování ukazují jako charakteristické a typické pro sionistickou mentalitu. Znalec tolik vykřičených a spory vyvolávajících „Protokolů sionských mudrců“³ si okamžitě vybaví, že se v nich objevuje tentýž duchovní postoj. Tak kupř. již v prvním protokolu čteme, že „větší úspěch přinese násilí a zastrašování, než učené projednávání. ... Naše právo spočívá v síle. ... Účel světí prostředky. ... Při našich plánech se nesmíme příliš starat o to, co je dobré a morální, ale spíše o to, co je nutné a užitečné. ... Jen síla sama může mít v politice úspěch.“ – Takové machiavelistické zásady najdeme téměř na každé stránce „Protokolů“, a stejně tak se s nimi setkáváme na každém kroku v sionistické politice posledních desetiletí. Jsou tedy typicky sionistické, a Golda Meirová se svým siláckým výrokem rozhodně nestojí stranou jako nějaký outsider sionismu. Naopak je jako žačka Ben Guriona a ostatních sionistických velmocenských politiků pevně zakořeněna v dlouhé a souvislé tradici. Již roku 1920 Chaim Weizmann ve svém známém jeruzalémském projevu bezostyšně vyhrožoval na adresu Anglie, tehdejšího protektora sionistů a sionismu, když prohlásil: „Můžete náš příchod (do Palestiny) urychlit nebo oddálit. Bude však pro vás lepší, když nám pomůžete, protože jinak se naše tvořivá síla změní v ničivou, která uvrhne celý svět do bouří.“⁴

Taktický manévr Meirové je principiálně stejného druhu. Obrací se k „americkému národu“, soudobému mocenskému protektoru sionismu, a předhazuje mu, resp. podsouvá, že by podle okolností byl schopen vydat „Izrael“ Arafatovi. Takový „zločin“ by však musel být zaplacen nejvyšší myslitelnou cenou, „koncem světa“, zahrnujíc v to samozřejmě i samotné Američany. A něčeho takového se Američané obávají více než všeho ostatního, co je děsí na zemi i v pekle. Tímto rafinovaným způsobem se tedy sionisté pokusili americký lid (který je *sám o sobě* stejně nevinen sionistickou blížkovýchodní politikou jako kterýkoli jiný národ světa) zaplést do pochybné politiky sionistického násilí, a zastrašováním podřídit Spojené státy zájmům

³ Citáty z *Protokolů* jsou převzaty z ruského vydání Sergeje Alexandroviče Niluse.

⁴ Jüdische Rundschau, Berlín 1920, č. 4.

sionistických imperialistů. Golda Meirová přitom ví stejně dobře jako my, že se obrátila na nesprávnou adresu. Mluví o americkém národu, má však na mysli *jeho politiky*. Protože někteří z nich projeví vůči sionistickým požadavkům jisté pochybnosti, vyhrožuje celému národu, aby ten na své politiky vykonával odpovídající nátlak. A Meirová tak postupuje i přesto, že opět velice dobře ví, jak jsou politici USA ve svých rozhodnutích zcela a výhradně závislí na oněch třech procentech obyvatelstva Unie, které „zemi neomezených možností“ ovládají svým ohromným politickým vlivem, především v oblasti financí, masmédií a hospodářství. Ve všech mocenských centrech USA jsou totiž pevně usazeny osobnosti, které jsou Goldě Meirové a ostatním izraelským sionistům velice blízké v tom smyslu, že jsou spolu solidární. Jestliže se tyto osobnosti mnoha Američanům zdají neúnosné a ojediněle i vyvolávají odvážnou kritiku, je to zcela pochopitelné. Tak například senátor J. W. Fulbright ve svém interview listu „New York Times“ prohlásil: „Izrael ovládá *senát* Spojených států, který se mu podle mého názoru podvoluje čím dál více. Měli bychom se více orientovat na vlastní zájmy USA, než dělat jen to, co si přeje Izrael. Většina senátu Spojených států – přibližně kolem 80 procent – je dnes zaměřena skoro výhradně na podporu Izraele, a to bez ohledu na to, co Izrael požaduje. Ukazuje se to jasně a stále znovu a znovu. A to je také příčinou, proč je situace naší vlády tak obtížná.“⁵

O rok později si vysoký důstojník Spojených států, náčelník generálního štábu, George S. Brown, postěžoval na velký vliv Izraele na *kongres* ve Washingtonu. V jednom rozhovoru tento vliv označil za „tak silný, že tomu ani nebudete věřit. Izraelci k nám přicházejí, aby od nás dostali výstroj i výzbroj. Říkáme jim, že my nemůžeme kongres pohnout k tomu, aby takový program podpořil. Oni nám na to odpovídají, abychom si s ‚kongresem‘ vůbec nelámali hlavu, to že si vezmou na starost oni sami’. Jde o lidi z cizího státu, avšak oni to klidně mohou udělat. Jak víte, patří jim banky i noviny této země. Jen se podívejte, kde všude v této zemi jsou židovské peníze.“

Citovaný výrok náčelníka generálního štábu samozřejmě vyvolal velké rozpaky jak u jmenovaných, tak u *jimi řízené* vlády USA. Početné židovské organizace, počínaje Jewish Anti-Defamation League přes zednářský řád B’nai B’rith až po Jewish War Veterans proti výroku generála Browna protestovaly a požadovaly jeho „okamžité propuštění“. V telefonickém rozhovoru pro „Washington Post“ generál svůj výrok potvrdil slovy, že pro každého, kdo si jenom zamane, je strašně jednoduché odvodit jeho antisemitismus, což ovšem ‚není pravda‘.⁶

Tato cílevědomě řízená, v Izraeli a USA s obrovským nasazením sil vedená zavražďovací kampaň měla – jak se ani jinak nedalo čekat – naprostý úspěch. Doslova zahanbujícím způsobem nakonec vláda Spojených států kapitulovala před světovou mocností sionismu, jak ukazuje informace listu „Philadelphia Bulletin“, který pod titulkem „Pentagon zbavuje armádu sil“ přinesl následující sdělení:

„Ministerstvo obrany USA stojí před obtížnou situací, jak vyhovět izraelskému požadavku na dodávky zbraní, a současně modernizovat výzbroj vlastních ozbrojených sil. K vyplnění přání izraelské armády je ministerstvo donuceno odebrat vojsku i Národní gardě tanky, jejichž počet podle informace samotných úředníků Pentagonu

⁵ Citováno podle Unabhangige Nachrichten (UN) 1-75, str. 9.

⁶ Srv. Munchner Merkur, 14. 11. 1974.

ani tak ještě nedosáhl stanovené kvóty. Ukázkou toho je např. 210. obrněná brigáda Národní gardy v Albany (N.Y.).

Když demokratický poslanec Samuel S. Stratton, člen výboru pro brannou službu, obdržel protesty příslušníků Národní gardy, prohlásil jim, že dostal z Pentagonu zprávu o rozkazu divizi, aby připravila k nalodění 43 tanků M-48 pro Izrael, což je prakticky veškerý stav obrněné techniky této jednotky. Odpovědní úředníci sdělují, že stejný problém je i s ostatními druhy výzbroje, jichž je nedostatek, jako např. protitankové zbraně TOW, bomby typu ‚Smart‘ a nejnovější model bitevního letounu F-4.

Izrael, který v jediném roce nakoupil na úvěr z USA zbraně v ceně asi 300 milionů dolarů, zvýšil pro tento rok své požadavky na 2,2 miliardy dolarů, aby mohl dále vylepšovat své ozbrojené síly.

Pentagon musel pouze konstatovat, že tyto izraelské požadavky již nadále nelze plnit z běžné produkce a sáhl proto na jak válečné rezervy, tak i na výzbroj pravidelné armády a jejích záložních jednotek. Ze zmíněné informace úředníků vyplývá, že v případě vydání zbraní Izraeli bude nevyhnutelně narušen výcvik a pohotovost branných sil Spojených států.“

Této alarmující zprávě se může ovšem podívat pouze ten, kdo nezná nesmírný vliv sionistů na politiku USA. Stačí pouze letmý pohled na nejbližší okolí prezidenta Geralda Forda, aby bylo zřejmé, kdo skutečně dělá politiku Spojených států. V Mariettě (Georgia) vycházející „Thunderbold“ otiskl následující insiderovský přehled osobností, které jsou činné ve vládě USA:

Henry Kissinger	ministr zahraničí a předseda Rady pro otázky národní bezpečnosti
James Slesinger	ministr obrany
Arthur Burns	předseda Federal Reserve Bank (Ústřední banky USA, v soukromých rukou)
Caspar Weinberger	šéf H. E. W.
Alan Greenspan ⁷	šéf Výboru hospodářských poradců prezidenta USA
Ron Nesson	tiskový mluvčí prezidenta USA
L. H. Silberman	zástupce generálního prokurátora (do jmenování Edwarda Leviho řídil ministerstvo spravedlnosti)
Don Paarlberg	hlavní ekonom v ministerstvu hospodářství
Isaac Fleischman	vedoucí Patentového úřadu USA
Stanley Pottinger	vedoucí oddělení civilního práva v ministerstvu spravedlnosti a dále šéf dokumentace všech případů žalob na pracovní diskriminaci
Leonard Garment	vedoucí oddělení pro židovské záležitosti
Helmut Sonnenfeld	státní zástupce na ministerstvu zahraničí
Milton Friedman	šéf autorů prezidentových projevů
George Bernstein	federální správce pojišťoven
S. Raab-Weidenfeldová	tisková tajemnice prezidenta Spojených států
Nelson Rockefeller	viceprezident USA (španělsko-sefardského původu)
rabín Morton Kanter	šéf oddělení mládeže

⁷ Pozdější předseda Federal Reserve Bank; p. překl.

Tento *dílčí* seznam by klidně mohl dále pokračovat stovkami dalších jmen v obrovité federální byrokracii.⁸

Do jaké míry jsou výše jmenovaní členové a funkcionáři sionisty v užším slova smyslu, ponechme zde zatím otevřené. V každém případě se však do svých postavení nedostali jen tak náhodou. Nebo si snad může vůbec někdo vážně myslet, že Henry Kissinger a James Schlesinger obsadili nejdůležitější ministerstva USA čistě „náhodně“? Ani oni, ani kterýkoli další z rozhodujících úředníků vlády si nemohou dovolit provádět antisionistickou politiku. A kdyby se snad o to i pokusili – jako to měl údajně udělat Nixonův bratr –, byly by jejich dny ve vládě byly sečteny. Sionisté se považují za „mesiánskou“ elitu židovstva a očekávají, že všichni Židé světa budou s jejich cíli solidární. Běda těm, kteří by tak nečinili! Co se očekává od politiků, formuloval jistý židovský hlas takto: „Každý poslanec a senátor zná prominentní osobnosti svého volebního obvodu, včetně prominentních Židů. Žádný senátor nebo poslanec si tyto lidi nechce zneprátnit.“

Vraťme se nyní po malém odbočení znovu k výroku Goldy Meirové a pokusme se analyzovat jej ještě hlouběji. Kromě již zmíněných prvků zastrašování a násilí je nápadné, že Meirová identifikuje osud Izraele s osudem celého světa, a budoucnost světa staví do závislosti na budoucnosti Izraele. Konec Izraele by tedy měl znamenat i konec světa, říká Golda Meirová. Lze takovou výhrůžku nebrat vážně? A co vlastně tento stát „Izrael“ je? Jde o stát, který byl 14. května 1948 Ben Gurionem a Národní židovskou radou svémocně *vyhlášen na cizím území a násilně zřízen proti vůli arabských obyvatel*, kteří toto teritorium po staletí obývali, a byli a jsou z něj ve statisících vyháněni, protože si *sionisté* přejí zřídit všemi prostředky „homogenní židovský stát“, který by „byl tak židovský, jako je Anglie anglická.“⁹ Izrael je stát, který ani po 25 letech od svého založení nemá psanou ústavu, nýbrž je spravován podle různých základních zákonů, přijatých v únoru 1958. Je to také stát, který nemá žádné pevné hranice podle mezinárodního práva, nýbrž pouze nejisté „linie příměří“ (jak řekla roku 1969 Golda Meirová) a který prosazuje nelidskou a nepřijatelnou politiku bezohledných anexí a expanze. Každému Židovi na zeměkouli je zde přiznáno bezpodmínečné právo příchodu do Izraele a pobytu, zatímco nespočetným palestinským uprchlíkům a vyhnancům je nemilosrdně odpírán nárok na vlastní domovinu. Tím není o státu Izrael ještě zdaleka řečeno všechno, avšak i to málo jistě postačí k položení otázky, zda je vůbec morálně a politicky zdůvodnitelné takový stát uznávat. Skutečností zůstává, že obě supervelmoci, USA i SSSR, uznaly Izrael velice rychle (15.-17. května 1948!) a již o necelý rok později byl tento stát přijat do OSN. Na tomto místě je třeba podotknout, že Vatikán – resp. Svatý stolec – až do této doby stát Izrael oficiálně neuznal.¹⁰ Proto ještě nemůže být Řím podezírán z „antisemitismu“, a kdo by tak činil, dopouštěl by se té nejšpinavější demagogie. Pavel VI. je stejně tak málo „antisemita“, jako by se to dalo tvrdit o jeho předchůdcích, byť i

⁸ Srv. Europakorrespondenz 239/240 (III./IV. 75), str. 10 ad.

⁹ Srv. Uri Avnery, *Israel ohne Zionisten*, Gütersloh 1969, str. 204 ad. Avnery je Izraelec, člen knessetu a antisionista.

¹⁰ Od napsání těchto řádků už i k této ostudné události došlo; pozn. editora.

byly učiněny nechutné pokusy obžalovat z „antisemitismu“ velkého papeže Pia X. kvůli jeho tehdejšímu „mlčení“, přestože je dobře známo, že v dobách nacistického pronásledování zachránil život mnoha Židům. Sám bývalý zednář a prezident říšskoněmecké banky Hjalmar Schacht o této otázce soudí jinak, než pan Hochhut a jeho duchovní souputníci. Napsal o tom: „Když jsem byl při své poslední návštěvě v Chicagu dotazován v televizním pořadu (šlo o Hochhutova ‚Náměstka‘),¹¹ jaký vliv by tehdy měl hlasitý papežův protest vůči pronásledování Židů, musel jsem po pravdě odpovědět: ‚Vůbec žádný.‘“¹²

Jako křesťané hájíme právo každého člověka na život, ať je již narozený nebo dosud nenarozený. S plnou rozhodností také vystupujeme proti nenávisti antižidovských nebo antisionistických fanatiků, kteří bezohledně slepým terorem napadají životy nevinných lidí, ať již Židů či Nežidů, aby tím na sebe upozornili. Takové pochybné akty bezmocných a bezprávných, byť se i z lidského hlediska zdají častokrát pochopitelné, jsou vždy morálně neospravedlnitelné. Každý objektivní pozorovatel, který se poctivě snaží soudit podle práva a spravedlnosti, musí dojít přesto k závěru, že je velmi obtížné až nemožné najít pro současný stát Izrael nějaký právní základ. Nezapomeňme, že právo na život každého jednotlivého Žida je zde mimo jakoukoli otázku; sporná je pouze právní existence státu Izrael. *Ale právě od existence tohoto pochybného státu odvozuje Golda Meirová otázku bytí či nebytí celého světa*, tzn. veškerého lidstva. Jinými slovy říká, že bude-li tento stát „Arafatem“ zlikvidován, znamená to zničení a konec všech lidí na světě! Sionistický imperialismus zde tím nejšílenějším způsobem dosáhl svého vrcholného projevu. Lidstvo po dlouhá staletí žilo bez Izraele, a najednou nyní, kdy tento sporný stát vznikl, by bez něj nemohlo – nebo nesmělo – existovat? Jaké tajemství se skrývá za tímto sionistickým nárokem na světovládu?

Na otázku jsou dvě odpovědi. První je povahy více reálně politické, druhá vyplývá z mesiánské „mystiky“ sionismu. Zabývejme se tedy nejprve jejím reálně politickým aspektem. Kdo zná alespoň zběžně sionistickou mocenskou politiku, nikdy nezapochybuje o tom, že se stát Izrael bude bránit *všemi* prostředky proti vnějšímu ohrožení. Těmito *všemi* prostředky jsou v extrémním případě myšleny jaderné zbraně. Výhrůžka Goldy Meirové by nebyla ničím jiným než prázdnou frází, kdyby Izrael, v současnosti (1975) vojensky silnější nežli branné síly celé evropské větve NATO, nedisponoval nejmodernějšími zbraněmi hromadného ničení. A že by těmito zbraněmi mohl být přivolán konec lidstva, je smutná, ale zcela reálná možnost. Otázkou zůstává, zda je toho izraelský David schopen. A jakkoli neskromně může naše otázka znít, odpověď zní neméně zdrženlivě: Izrael atomové zbraně vlastní! *Ve Spojených státech neexistuje jediný typ nebo druh zbraně, který by neznali také Izraelci a nebyl jim k dispozici*. Zní to možná poněkud neuvěřitelně, ale následující skutečnost pouze dokládá nepředstavitelný vliv sionistů v USA: „Koncem roku 1970 předložili Izraelci americkému ministru obrany seznam zbraní, jejichž dodávku od USA požadovali. Ministr byl nelíčeně překvapen, protože ani on sám většinu těchto zbraní vůbec neznal.

¹¹ „Náměstek“, nejznámější divadelní hra (západo)německého dramatika a publicisty šedesátých let, Rolfa Hochhuta, který „proslul“ především svým levičáctvím a filosemitismem; p. překl.

¹² H. Schacht: *Magie des Geldes*, Düsseldorf-Wien 1966, str. 228.

Musel být teprve přesvědčen, že vůbec existují takové moderní zbraně, které pak skutečně Izraeli dodány byly!¹³

Díky své inteligenci, přísloušné obchodní zdatnosti i politické bezohlednosti se sionistům podařilo dostat zcela do svých rukou amerického Goliáše. Americký velvyslanec v Tel Avivu jednou tento poměr závislosti USA na Izraeli výstižně komentoval těmito slovy: „Dříve se věřilo, že Izrael je státem USA. Dnes je jasné, že USA jsou státem Izraele.“¹⁴

Z dosud zde řečeného lze z jistotou vyrozumět, že všechny v USA známé typy a druhy zbraní jsou také v držení Izraele. Obráceně ovšem není naprosto vyloučené, že izraelská armáda disponuje zbraněmi, které ve Spojených státech nebo jinde ještě známy nejsou. Jeden vynikající znalec Blízkého Východu napsal již roku 1966 o izraelské atomové bombě toto: „Tisk i zprávy diplomatů shodně uvádějí, že Izrael pracuje na vývoji vlastní jaderné bomby ve výzkumném středisku Rehovoth. Indiciemi v tomto směru jsou v posledních letech velké francouzské dodávky reaktorů a štěpného materiálu, nákup surového uranu ve Francii na účet Izraele i odmítavý izraelský postoj k povolení inspekce pracovníků vídeňské komise OSN v izraelských reaktorech, určených údajně k mírovému využití. Tyto okolnosti pak podnítily anglické listy, aby v březnu a dubnu 1964 začaly otevřeně mluvit o možnosti vlastní izraelské jaderné bomby. Její existence by mohla být vzpruhou i oněm kruhům v Tel Avivu, které v ní během nepodařené preventivní války roku 1956 ještě nespatořovaly klíčový experiment.

Koncem roku 1964 bylo také známo, že čtyřiadvacetmegawattový reaktor v Dimoně není velice pravděpodobně „textilní továrnou“, jak udával Tel Aviv, nýbrž že pracoval na uskutečňování vojenských cílů. Americká vláda od Izraele opakovaně žádala o povolení k inspekci objektu, což Izrael naprosto odmítl. Americké válečné letectvo pak proti „textilce“ několikrát použilo výzvědné letouny, které však byly izraelskými stíhačkami odraženy nebo donuceny k přistání. Francouzská jaderná elektrárna v Marcoule již dříve Izraeli poskytovala služby izotopového třídění. To všechno pak vedlo mezinárodní odborníky k závěru, že Izrael pracuje na vlastním jaderném zařízení. Když v březnu 1965 mimořádný americký vyslanec Harriman nabídl Eškolovu kabinetu dodávky zbraní pod podmínkou, že Izrael bude informovat Washington ohledně svých plánů s arabskými pracemi na odvedení vodních zdrojů Jordánu, Izrael nabídku odmítl jako „zbytečnou“. Dalo se to chápat jako další indicie v tomto směru.

Ze všech arabských států je ohledně jaderného průmyslu schopen něčeho podobného pouze Egypt. Jeho dvoumegawattový reaktor v Inšasu je sice příliš malý na produkci potřebného štěpného materiálu, avšak Egyptané vyvíjejí rakety středního dolety s akčním rádiem 700 km, pro něž nakupují jako nálože radioaktivní kobalt. Dále pak Čína na jaře 1965 nabídla egyptským jaderným odborníkům možnost zapracování v čínských nukleárních zařízeních. V každém případě existence jaderného potenciálu na Blízkém Východě jen násobí už tak velká rizika konfliktu v oblasti. Zdá se, že především Kreml je rozhodnut nenechat své arabské přátele na holičkách v

¹³ Hussein Ahmad: *Palästina – meine Heimat*, Frankfurt 1975, str. 95.

¹⁴ Der Spiegel, 4. 1. 1971.

případě, že jim bude pohroženo užitím jaderné zbraně, a proto se také soustavně zasazuje za zřízení regionální bezjaderné zóny.¹⁵

V naší souvislosti je velmi zajímavé i následující skutečnost: Plán vyzbrojení Izraele na „nukleární kapacitu“, zajištění jeho průmyslového a technologického pokroku a dosažení naprosté nezávislosti vznikl v době velkých izraelských výbojů, jakým bylo bleskové přepadení Sinajského poloostrova roku 1965, které zpočátku vypadalo jako obrovské vítězství, ale později se změnilo v osobní porážku Ben Guriona, když byly izraelské jednotky pod nátlakem velmocí donuceny se stáhnout na původní linii. Právě v této hodině trpkosti a zklamání Šimon Perez, bývalý přední činitel ministerstva obrany a současný ministr obrany, navrhl Ben Gurionovi plán k využití přátelských styků s Francií k získání pomoci při rozvoji izraelského jaderného potenciálu. „Ben Gurion dal souhlas se stavbou reaktoru pozoruhodných parametrů v Dimoně ve spolupráci s francouzskými odborníky. Celá operace byla realizována v tak přísném utajení, že trvalo ještě mnoho let, než se okolní svět o ní vůbec něco dozvěděl. Někteří z nejznámějších izraelských vědců – mezi nimi i ředitel Weizmannova institutu Meyer W. Weisgal – naléhali na Guriona, aby od projektu ustoupil. Ten však všechna varování ignoroval a projekt běžel dále podle plánu. Ministerstvo obrany bylo s Perezovou pomocí rozšířeno a přetvořeno na jakési dynamo, které se mělo starat o modernizaci ozbrojených sil a rozvoj domácího průmyslu, a to především zbrojního. Ben Gurion tehdy dobře věděl, co dělá. ... Snažil se změnit izraelský postoj k novému Německu, což vedlo k dohodě o reparacích a nápravě křivd, podepsané v září 1953...“¹⁶ – Na základě této smlouvy, signované kancléřem Adenauerem, vyplatila německá spolková vláda až dosud Izraeli přes tři miliardy marek jako odškodnění. Kromě toho Adenauer 14. března 1960 na setkání s izraelským premiérem Ben Gurion v newyorském hotelu Waldorf-Astoria ujednal, „že v rámci odškodnění obdrží Izrael od Německa jako *rozvojovou pomoc* dodatečné dvě miliardy marek. Z této částky bylo k dnešnímu roku již předáno Izraeli 1,94 miliard marek, takže zbývá již jen několik milionů, aby byl starý slib splněn. ... Bonnští pozorovatelé i poté, co Adenauerův závazek je prakticky splněn, očekávají pokračování rozvojové pomoci jako politicky zcela bezproblémové. Vzhledem ke svému hospodářskému potenciálu Izrael dávno nepatří mezi rozvojové země třetího světa. Podle zcela nepodezřelých údajů Světové banky dosáhl Izrael již roku 1971 hrubého společenského produktu na hlavu ve výši 2 190 dolarů. Naproti tomu třeba Japonsko a Itálie, tedy státy, které samy již dávno poskytují kapitálovou pomoc jiným, dosáhly v témže roce ukazatele 2 130 a 1 860 dolarů. Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD) již od jisté doby zamýšlí vyškrtnout ze své listiny rozvojových zemí takové státy, jako jsou Španělsko, Řecko, Mexiko a Argentina, aby mohla svoji pomoc soustředit na skutečně potřebné. Jmenované čtyři státy jsou však v hrubém příjmu na hlavu *daleko za Izraelem*.“ – Vzdor tomuto konstatování, které přinesl 31. srpna 1974 list „Frankfurter Allgemeine Zeitung“, se předsedovi „Jewish Claims Conference“, Nahumu Goldmannovi, při jeho tajné návštěvě kancléře Schmidta a ministra financí Apela 8. října 1974 dostalo příslibu dalších více než *600 milionů marek* v rámci „usmíření“. Směšná částka 60

¹⁵ H. Henle: *Der neue Nahe Osten*, Hamburg 1966, str. 207 ad.

¹⁶ J. Kimche: *Zeitbombe Nahost*, Hamburg 1970, str. 236.

milionů marek, určená pro *nežidovské oběti* nacistického pronásledování, má být navíc vyplácena od roku 1975 ve třech splátkách.¹⁷

Izraelský jaderný výzkum a průmysl tedy mohl s vydatnou pomocí německých peněz dosáhnout v posledních letech sotva tušeného rozmachu. Podle Juana Malera bylo v „jaderném středisku u Bersheby, vybudovaném se západoněmeckou pomocí pod vedením profesora Bergmanna, dohotoveno do října 1969 šest jaderných bomb a náplně pro rakety středního doletu typu MD-660 s akčním radiem do 1 500 kilometrů, které Izrael sám vyrábí.“¹⁸

Co se od té doby až podnes dělo s jadernou výzbrojí Izraele, to zůstává přísně střeženým tajemstvím několika málo vyvolených v sionistické vůdčí elitě. Znamý prognostik Hans Baum vyslovil ve své studii ze 6. ledna 1975 domněnku, že v Izraeli je již k možnému použití připravena „mašinerie k zničení světa“, jejíž vytvoření „očekával expert Hermann Kahn teprve v příští generaci“. Tato „dokonalá atomová bomba,“ píše Baum, „je ‚zárukou‘ řetězové reakce, která by znamenala harakiri nejen pro Izrael a Araby, nýbrž obětovala by současně i *celé lidstvo* ‚hrůzám totálního zpusťování‘.“ Závěrem pak s odvoláním na známou výhrůžku Goldy Meirové klade otázku: „Kdo mi může v celých dějinách lidstva ukázat alespoň přibližný předobraz tohoto rouhačského Pseudojehovy Izraele, hrůzně mstivého bůžka židovského nacionalismu a rasismu?“

Baumovo tušení a obavy nelze jen tak odbýt jako lehkomyšlnou a fantastickou spekulaci. Izraelský prezident Ephraim Katzir totiž lakonicky prohlásil: „*Izrael disponuje jaderným potenciálem.*“¹⁹ A již o rok dříve se nechal slyšet izraelský generál Arik Šaron: „*Izrael je vojenská supervelmoc. ... Všechny armády Evropy jsou slabší než my.*“²⁰

Nejsou snad slova tohoto druhu dostatečně zřetelná? Nevypovídají dostatečně jasně o tom, že sionismus je skutečnou světovou mocností? Uvážíme-li znovu citát Goldy Meirové z tohoto zřetele, pak získáme ještě hlubší pohled na extrémní mocenské ambice sionistické elity, mocenské choutky opravdu jedinečných rozměrů. Ani „světová elita“ (jak nazývá jeden jezuitský historik zednáře), ani „satanská elita“ (jak označil jistý sovětský důstojník své bojové soudruhy) ještě nikdy nevyslovila podobnou výhrůžku jako sionistka Golda Meirová. Protože hrozba „koncem světa“ vychází jedině a výhradně se světa sionismu, pak se doslova vnucuje otázka, k jaké to vlastně „elitě“ patří paní Golda Meirová a sionističtí politici? Zednáři ani komunisté nechtějí svět zničit, nýbrž ovládnout. Sionisté rovněž usilují o vládu nad světem, avšak nehodlají strpět, že by se tak dělo bez nich. Raději tedy připraví zkázu světa, než aby svět dále existoval bez sionistického státu. Abychom vůbec byli schopni porozumět takové mentalitě, je nezbytné sestoupit do hlouběji skrytých slojí sionismu a odhalit nejhlubší kořeny sionistického duchovního světa.

¹⁷ UN 1-75, str. 6.

¹⁸ J. Maler: *Gegen Gott und die Natur*, Buenos Aires 1971, str. 194.

¹⁹ Die Zeit, 6. 12. 1974.

²⁰ Der Spiegel, 15. 10. 1973.

2. Konečný cíl sionistického mesianismu

Poté, co jsme si nastínili reálně politický aspekt sionistického nároku na světovládu, musíme se zabývat náboženským základem sionismu, jeho mesiánskou „mystikou“ konce času.

Nevyhnutelně při tom narazíme na samotnou podstatu sionistické ideologie, na druhý aspekt sionistické touhy po vládě nad celým světem. Někteří židovští myslitelé a náboženští filosofové již v minulém století současně s postupným růstem nacionalismu v Evropě začali znovu oživovat vědomí mesiánského poslání židovského národa. Ústředním bodem tohoto hnutí je myšlenka na Sión, biblicko-teologický pojem, interpretovaný a propagovaný vůdčími židovskými náboženskými filosofy a teology, který dodnes představuje mystický základ veškeré sionistické politiky. Známým a vynikajícím představitelem sionistické „mystiky“ byl filosof Martin Buber. V díle „Sión jako cíl a poslání“, která čtenář uvádí do tajemství sionistické myšlenky, píše mj. toto: „Žid může své poslání mezi národy skutečně naplnit pouze tehdy, že znovu a s veškerou svou nedotčenou a ryzí prasílou usiluje o uskutečnění toho, co jej naučila zbožnost a náboženské cítění minulosti – zakořenění v rodné půdě, zachovávání správného života v stísněných poměrech, předobraz podoby lidského společenství na úzkém pruhu kanaanské země. ... Musí zde být především řečeno, že Jeruzalém stále ještě, ba více než dříve je tím, čím byl ve starověku, totiž branou národů. ... Musíme hledat spásu v Jeruzalémě, který je spásou národů. ... Při práci na novém lidstvu se nelze obejít bez specifické moci a síly židovstva, bez síly, která lidem dává nejsilnější podnět ke skutečnému životu. ... Tato síla nevymřela, nýbrž žije dále v současném úpadku i oslabení, a chová v sobě zárodek spásy pro budoucnost...

Nové lidstvo nás potřebuje. Nemůžeme mu však prospět v rozptýlení a odstředivém směřování, nýbrž pouze v shromáždění, sjednocení a připravenosti, nikoli příznávající se slovy k Bohu a životem ho zrazující, nýbrž Bohu věrně sloužící výstavbou lidského společenství podle jeho plánu. ... My však jsme těmi, kdo z bloudění duší udělali cestu k cíli. ... To my, zakořenění pevně ve svém konečném cíli, my ‚synové mesiáše‘... chceme vytvořit pospolité židovský život, který v současné době neexistuje...

Pouze Židům vlastní schopnost spasit zemi Izrael pak zakládá vznášení našeho nároku vůči všem cizím majetnickým právům a požadavkům. My neuplatňujeme nějaký ‚historicko-právní nárok‘..., nýbrž nárok, pramenící z nejvyššího lidského práva, z požadavku produktivity. My jsme ti, kdo z této země dokážeme udělat to nejlepší, my jediná. Tato zem patří nám...

Sión je něčím víc než pouhým kouskem země v Přední Asii, Sión je větší než pospolité židovský život v této zemi, Sión je vzpomínkou, napomenutím, příslibem. ... Ze Siónu má jednou znovu vyjít učení. Je základním kamenem mesiánské budovy lidstva. ... Na vás, na mládeži bude, zda se Palestina stane středem lidstva nebo židovskou Albánií, spásou národů nebo hříčkou mocností. ... Principem, určeným k obnově společnosti, je... *socialismus*.

Sionismus je něco jiného než židovský nacionalismus..., neboť Sión je víc než národ. Sión není druhový pojem jako ‚národ‘ nebo ‚stát‘, nýbrž je jménem, označením pro něco jedinečného a nesrovnatelného. ... Co zde mělo být a jednou pořád ještě bude, je v řeči Bible počátek kralování Božího nad celým lidským rodem. ... Kdo se opravdově zná k Siónu, hlásí se tím sice k národní věci, avšak ještě více k

*nadnárodnímu poslání... Poznali jsme a uznáváme, že národní konsolidace musí být uskutečněna kvůli splnění nadnárodní úlohy...*²¹

Protože se Buberovy teze odvolávají na Bibli a každý sionismus má nějakým způsobem své kořeny v interpretaci nebo tradici, založené Bibli, musíme si nyní položit otázku po obsahu a podstatě starozákonního pojmu Sión, a pak jej porovnat s ideou Siónu moderního sionismu.²²

Význam slova „Sión“, v předizraelitské době jména pro pahorek v jihovýchodní části Jeruzaléma, nemohl být dodnes uspokojivě osvětlen. Byly vyslovovány domněnky, že později byla „Siómem“ označována pevnost v jihovýchodním cípu chrámové hory pod Ophelem, tedy pevnost, kterou kdysi dobyl král David a přejmenoval ji na Davidovo město. Zatímco pojem „Sión“ se v dějeporných knihách Starého zákona skoro vůbec nevyskytuje, v písemnictví proroků a v Knize žalmů hraje vynikající roli. Setkáváme se s ním zde téměř stopadesátkrát, je vztahován na chrámovou horu a sídlo Hospodina, na celý Jeruzalém jako město Boží (Iz 60,14; Ž 48,2 ad.) a je opěvován jako cíl poutnických procesí. Ve Starém zákonu je obyvatelstvo Jeruzaléma třiadvacetkrát personifikováno jako „dcera Siónu“, příležitostně také jako „panna, dcera sionská“ (2 Kr, 19, 21). U Jozue je pojem „Sión“ použit pro celý Izrael, u Jeremiáše je stavěn na roveň s Judejí, a konečně v Žalmech jsou judejská města nazývána „Siómem“ nebo k němu řazena. V dobách exilu a po něm se „Siómem“ označuje převážně Jeruzalém, město spásy na konci času, na které Bůh (Jahve) v jeho ponížení nezapomněl (Iz 49,14 ad.), v němž on a jeho jméno přebývá (Jl 4,17; Za 2,10), odkud bude *vládnout všem národům*, jak prorokuje: „I stane se v posledních dnech, že se hora Hospodinova domu bude tyčit nad vrcholky hor, bude povznesena nad pahorky a budou k ní proudit všechny pronárody. Mnohé národy půjdou a budou se pobízet: ‚Pojďte, vystupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákobova. Bude nás učit svým cestám a my po jeho stezkách budeme chodit.‘ Ze Siónu vyjde zákon, slovo Hospodinovo z Jeruzaléma. On bude soudit pronárody, on ztrestá národy mnohé. I překují své meče na radlice, svá kopí na vinařské nože. Pronárod nepozdvihne meč proti pronárodu, nebudou se již cvičit v boji“ (Iz 2,2 ad.).

Vyvolený služebník Boží „přinese národům právo. ... Neochabne, nezlomí se, dokud na zemi soud nevykoná...“ (Iz 42,1 a 4). „Nyní toto praví Hospodin, tvůj stvořitel, Jákože, tvůrce tvůj, Izraeli: ‚Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj! ... Neboj se, já budu s tebou! Tvé potomstvo přivedu od východu, shromáždím tě od západu, severu poručím: Vydej! a jihu: Nezdržuj! Přiveď mé syny zdaleka, a mé dcery od končin země? ...“ (Iz 43).

Podobných slov přípovědi, jakou je právě citovaná Izajášova, by zde bylo možné uvést ještě mnoho. Pro „věřící“ sionisty ovšem starozákonní proroctví mesiánské spásy a Božího panování z hory Sión není historickou minulostí, nýbrž – jak říká M. Buber – něčím, „co zde mělo být a pořád ještě jednou bude“, „*věčným posláním duše židovského národa*“, posláním, které přísluší jen vyvolenému národu smlouvy s Bohem, „synům mesiáše“. Ti mohou svoji úlohu splnit pouze v *zemi Izrael* („Erez Israel“), „jejímž osídlením se tento národ kdysi stal národem“. – Tam se musí celý Izrael obnovit, aby byl schopen splnit svoji nadnárodní mesiánskou úlohu,

²¹ M. Buber: *Sion als Ziel und Aufgabe*, Berlin 1936, str. 18 ad. – Zvýraznění kurzívou v textu M. A.

²² *Bibel-Lexikon*, hrsg. von H. Haag, Einsiedeln-Zürich-Köln 2/1968, sl. 1600 (heslo „Sion“).

vysvobození světa. K dosažení tohoto cíle se musí postavit „hroživé tyranii nesmyslných, bezduchých a neživotných hodnot, které Západ. ... přivedly tam, kde dnes je“. Není to možné „nijak jinak“, píše M. Buber, „než když zřídíme *diktaturu tvůrčího ducha*, jemuž se podvolí veškerá moc a velkolepost ‚soukromé iniciativy‘ a bude jej poslouchat. Diktatura tvůrčího ducha, který bude nařizovat své zákony ‚hospodářského rozmachu‘ s plným vědomím své síly“.²³

V jednom ze svých dřívějších spisů nám M. Buber dokonce nabízí ještě hlubší nahlédnutí do své „víry“, kde prohlašuje: „Židovstvo nemá především svou minulost, nýbrž budoucnost. Věřím, že náš lid se ještě nedostal ke svému skutečnému dílu, a obrovské síly, které jsou v tomto nejtragičtějším a nejnevysvětlitelnějším ze všech národů, ještě své nejvlastnější slovo v dějinách neřekl. ... Stejně jako se odevzdali jedinému Bohu naši praotcové, aby se osvobodili z rozpolcení duše, ze svých ‚hříchů‘, musíme se osvobodit i my, nacházející se v jiném, zvláštním dualismu. *Ne však odevzdáním se jednomu Bohu, který už pro nás není opravdový*, nýbrž oddáním se základu a smyslu našeho bytí, jednotě podstaty v nás, jenž je tak jediná a jedinečná, jako je jediný a jedinečný Bůh, který tehdejší Židy pozdvihl z jejich touhy po jednotě na nebesa jejich bytí a budoucnosti.“²⁴

Buberovo krédo tedy už není identické s vyznáním víry „praotců“ nebo-li „tehdejších Židů“, protože jejich víra a jejich „odevzdanost Bohu“ pro něj „již není opravdová“. Na místo oddanosti Bohu u Bubera nastupuje „oddání se základu a smyslu našeho bytí“, to znamená oddání se a spoléhání jenom na sebe samé. Je to důležité poznání, zvláště tam, kde Buber mluví o svém „Bohu“. Úhrnem již tedy Buberova „víra“ není původní zjevenou biblickou vírou v živého Boha. Z toho pak rovněž plyne, že *ani jeho sionistická idea nemůže být biblická*. Mesiánský sionismus Martina Bubera je zcela *sekularizován* a svou podstatou je pouze verbální; *nemůže se však reálně zakládat na Bibli*. Jde o pouhý humanistický mesianismus, sekularizovaný podobně jako socialistický mesianismus Žida Karla Marxe, který se ovšem na rozdíl od Buberovy ideologie spásy zřiká biblického odůvodnění.

Za pozornost také stojí, co Buber vykládá o podstatě židovstva. Jeho osudem je, „že v sobě spojuje nejvyšší s nejnižším, nejvznešenější s nejhanebnějším. Židovstvo není jednotné a jednoznačné, nýbrž plné protikladů. Je typickým fenoménem polarity... Židovský národ také tak sám sebe posuzuje. Stále znovu a neústupně v něm vystupují protiklady jako v žádném jiném sociálním útvaru, a jsou zjevné i navenek: Statečná pravdivost hned vedle neupřímnosti a lživosti v nejvnitřnější podstatě života, nejvyšší odhodlanost k obětem vedle chamtivého sobectví. Žádný jiný národ nemá tak podle komedianty a zrádce, žádný jiný nedal světu tak vznešené proroky a vykupitele. ... Ve všech Židech toto jistým způsobem žije...“

V Bibli, velkém „písemném dokladu antiky“, nachází M. Buber „všude úsilí po jednotě. ... Po jednotě v jednotlivém člověku, po jednotě mezi částmi národa, mezi národy, mezi lidstvem a vším živým. Po jednotě mezi Bohem a světem“.

„A sám tento Bůh vznikl z úsilí po jednotě. ... Nevyvinul se z přírody, nýbrž ze subjektu. Věřící Žid se neptá po nebi a zemi, když už je má: *Nevyhlíží* jej v nebesích a na zemi, ale zbudoval si ho jako jednotu na vlastní rozpolcenosti, jako spásu ve vlastním utrpení. ... Žádný věřící Žid... jím v budoucí mesiánské době nedojde

²³ M. Buber: *Sion als Ziel und Aufgabe*, str. 32 ad.

²⁴ M. Buber: *Drei Reden über das Judentum*, Frankfurt 1911, str. 29 ad.

záchranu, ale osvobodí se v něm od vlastní duality. ... Je to usilování o jednotu, které dělá Židy tvůrčími lidmi. ... Je a zůstane základním významem židovstva pro lidstvo, že si je jako nikdo jiný vědomo prapůvodní nejednoty ve své nejvnitřnější podstatě. ... Zvěstuje svět, v němž je, boží svět, který chce uskutečnit, svět jednoty.²⁵

V Buberově „víře“ snadno rozpoznáváme *blízkou příbuznost s duchovním světem zednářstva*. Zde i tam nacházíme lidi, usilující o výstavbu sebeosvobozujícího chrámu ducha a toužící po jednotě spásy. „Kdo se snaží usilovat, toho můžeme *my* vysvobodit!“ Čím je v zednářstvu symbolický „Všemohoucí Stavitel Všemohíru“, tím je v mesiánském sionismu M. Bubera nikoli snad objektivně existující osobní Bůh Písma, nýbrž lidmi a jejich hledáním spásy subjektivně vykonstruovaný a vytvořený „Bůh“, tedy Bůh, jehož si „věřící Žid... *vytvořil* jako osvobození z vlastního utrpení“. Zde tedy není Bůh tvůrcem a stavitelem lidstva, nýbrž člověk je tvůrcem Boha, jinak řečeno s ateistickým filosofem Feuerbachem: „Člověk vytvořil Boha ke svému obrazu a ne naopak, jak nám zvěstuje Bible.“ – „Bůh“ je tedy stvořitelem dílem člověka a proto už není boží, transcendentální a nadlidskou skutečností. Krátce řečeno, světský a humanisticky sekularizovaný sionistický mesianismus M. Bubera není v nejmenším souladu s mesianismem, zvěstovaným nám Božím slovem Písma. Duchovní propast mezi *biblickým* a *sionistickým* mesianismem je stejně nepřekročitelná, jako propast mezi humanistickým náboženstvím zednářstva a pravou, tradiční křesťanskou vírou! A to i přesto, že obě strany citují Bibli a odvolávají se na ni. *Falšování smyslu Bible začíná vždy tam, kde se nechápe jako zjevení slova živoucího Boha, nýbrž pouze jako symbolický návod k výstavbě*. Avšak i když od všeho toho odhlédneme, mívá se sionistický mesianismus cíle už jen proto, že proroctví mesiánské spásy Starého zákona se již vyplnilo v osobě královského Mesiáše Ježíše Krista a jeho Církve (una sancta catholica) a dojde svého konečného uskutečnění ve zvěstovaném Božím království. Podle neomylného slova Písma nebude toto království Boží uskutečněno narušivými a mesiánským sebevědomím posedlými horlivci, nýbrž výhradně a jedině Jeho vůlí.

Již před Buberem povstalo v 19. století uvnitř sionismu mystické hnutí, které usilovalo o židovský národní stát jako znovuzrození a pokračování starého izraelského království. Právě zde bylo rozvinuto učení o třetím království Izraele a třetím chrámu. Podle něj pak první židovské společenství tvořila izraelská království s prvním chrámem jako střediskem, vystavěným Šalamounem. Po návratu z babylonského zajetí přišel čas druhého židovského království s druhým chrámem jakožto svým centrem. Nyní by tedy mělo po bezmála dvoutisíciletém přerušení vzniknout třetí království Izraele s třetím chrámem jako duchovně-náboženským a politickým středobodem. Lid dávných dějin by se měl vrátit ke svému duchovnímu prapůvodu v historické zemi, s níž je neoddělitelně svázán. To je vlastním duchovním kořenem mýtu o Erez Israel. Od prvního království Izrael krále Davida přes druhé království pod vládou Asmodeovců po makkabejském povstání proti nástupcům Alexandra Velikého měla vést historická spojnice k třetímu chrámu. A tak již tehdy byla politická idea sionismu „prostoupena náboženským mysticismem a dostala díky tomu mohutný mesiánský impuls. Přestože Herzlovi, typickému židovskému intelektuálovi z Vídně, bylo tohle všechno poměrně cizí, jakmile se dostal do styku s

²⁵ Tamtéž, str. 37 ad.

židovskými masami ve východní Evropě, dospěl k přesvědčení, že mysticismus je pro hnutí nezbytný“.²⁶

„Třetí království Izraele“ už bylo mezitím v novém židovském státě vyhlášeno. Po vojenské agresi Izraelců roku 1956 (v řeči tohoto státu jde o „preventivní zásah“), která měla za následek obsazení Sinajského poloostrova, bylo zmíněné království v slavnostní formě proklamováno. Ale již o čtyřadvacet hodin později musel jásající vítěz zlomeným hlasem oznámit, že ustoupil požadavku amerického prezidenta Eisenhowera a nařídil stažení izraelských jednotek z dobytého (čti *uloupeného*) území.

K třetímu království ovšem také patří i třetí chrám. Jeho „znovuzřízení“ věnují sionisté v současné době největší starost a péči. Již „Eyclopaedia Britannica“ z roku 1926 definovala sionismus jako „židovské hnutí, které usiluje o znovuzřízení Izraele, o soustředění Židů v Palestině a *obnovení chrámu*“.

Kde má být tento třetí chrám vlastně zbudován? 30. listopadu 1930 obdržel jeruzalémský velký mufti dopis od vrchního rumunského rabína, v němž byl vyzván, aby dal Židům k dispozici mešitu Al-Aksa, druhý největší svatostánek islámského světa a současně jednu z nejvýznamnějších stavebních památek celého světa vůbec. Kdosi totiž vymyslel legendu, že na půdě mešity kdysi stával Šalamounův chrám. Přestože neutrální odborná komise, pověřená Společností národů k objasnění této otázky, již 14. ledna 1930 konstatovala, že židovské tvrzení nemá žádný reálný podklad, byl se židovské strany požadavek na vydání mešity vznesen. „Sir Alfred Mond Milchet, sám Žid a člen britského vládního kabinetu, tehdy prohlásil: ‚Den znovuoobnovení Šalamounova chrámu se přiblížil a já věnuji zbytek svého života k jeho zbudování na místě mešity Al-Aksa.‘ Po vyhlášení židovského státu oznámil vrchní izraelský rabín, že ‚nikoliv Tel Aviv, nýbrž Jeruzalém bude hlavním městem, protože právě tam stával Šalamounův chrám, a veškerá izraelská mládež je připravena obětovat život za dobytí půdy svého posvátného chrámu.‘ A předseda vlády Ben Gurion prohlásil: ‚Izrael je zcela nesmyslný bez Jeruzaléma, a Jeruzalém nemá význam bez chrámu.‘ Ještě 30. června 1930 vyšel v listu ‚Times‘ poučný článek s titulem ‚Bude chrám zřízen?‘ (‚Should the Temple be Rebuilt?‘). Tím byl Společností národů již definitivně odbytý podvod se zbytky starého chrámu znovu oživen: ‚Budeme-li předpokládat, že Izrael má v rukou prastarý násep, který obsahuje jedny z mála zbytků druhého židovského chrámu, pak se také přiblížil čas pro zřízení třetího chrámu. ... I když sionismus představuje dalekosáhle sekularizované hnutí, je přesto jedním z jeho ideových zdrojů židovská modlitba za návrat do Palestiny, aby tam mohl být zřízen nový chrám. Izraelská euforie je dnes tak velká, že mnozí Židé již vidí dostatek teologických důvodů k diskusi o znovuzřízení chrámu. Jejich argumenty spočívají na tvrzení, že Izrael již vstoupil do své mesiánské éry a poukazují na konstatování vrchního izraelského rabína z roku 1948, že zřízením židovského státu a shromážděním exulantů se tento věk naplnil. ... Historiograf Izraele Eldad prohlásil: ‚Stojíme tam, kde kdysi stál David, když osvobodil Jeruzalém. Od té doby až po zřízení chrámu Šalamounem přešla pouze jedna generace. Přesně to čeká i nás.‘ A co se má stát s posvátnou stavbou muslimů? Zde je Eldadova odpověď: ‚To je ovšem ještě otevřená záležitost. Kdopak ví, co se může stát? Možná přijde zemětřesení!‘“

Dnes už to ovšem „otevřená záležitost“ dávno není. Počátkem roku 1969 objednala izraelská vláda v zahraničí přesně opracované stavební kameny pro nový chrám a

²⁶ Uri Avnery, cit. místo str. 41, 145 ad.

rovněž oba bronzové sloupy, popsané ve Starém zákonu, už také dorazily do Palestiny. A pak tedy přišlo „zemětřesení“!

21. srpna 1969 vyhořela mešita Al-Aksa. Londýnský „Observer“ přinesl o tomto skandálním činu následující výpověď očitých svědků: „Když jsem se blížil na místo, bylo mi řečeno, že požár vypukl asi před hodinou. Scéna jako z Dantova Pekla! Po příchodu se na mne sesypali mladí Arabové, chytali za ruku, a s pláčem volali: ‚To udělali Židé!‘ S bolestí staženými obličejí říkali: ‚Chtějí nás všechny zabít! Dokonce i naše posvátná místa ničí...‘ Ptali se mne, zda jsem Izraelec nebo Američan (na ty druhé se zde pohlíží jako na pomocníky Izraele). Několik starších Arabů mne zavedlo ke svému duchovnímu vůdci v dlouhém plášti, který stál uprostřed hlučícího davu nedaleko vchodu do mešity. Řekl mi: ‚Mešita byla zapálena pod izraelským panstvím. Řekněte to světu. Ještě nikdy předtím se to nestalo. Co se dnes odehrává, nelze slovy popsat. Tento strašný požár mluví sám za sebe... V obvodu mešity pobíhali Arabové s hadicemi, z nichž mnohá byla bez vody. Muži se s výkřiky ‚Bůh je veliký‘ snažili polévat střechu budovy. Většina přihlížejících plakala a někteří zdvíhali pěsti k nebi. Jednu chvíli se těsně vedle zachránců zřítilo několik obrovských trámů. Stará kazatelna, postavená za časů sultána Salahuddina Ajubiho, se doslova rozpadla na drobné zuhelnatělé kousky. Uviděl jsem jednoho starého šejka v turbanu a dlouhém plášti, jak s vědrem v ruce opatrně vystupuje na okraj střechy. ... Pak bylo slyšet výdech všeobecné úlevy, když konečně přijela na místo vodní cisterna. Byla sem poslána až z Hebronu, mohamedánského města jižně od Jeruzaléma. ... Izraelští vojáci, podle vzhledu východní Židé, stříleli na arabskou mládež poblíž Via Dolorosa. ... Vojsko pak uzavřelo obchody, odehnalo náhodné turisty a obsadilo městské zdi, takže celé město bylo neprodyšně uzavřeno. ... Nikdo nemluvil, ze všech očí hleděl strach. Neviděl jsem však ani jediného Araba, dokonce ani mezi příslušníky starší a zámožnější generace, který by se netrásl hněvem, zármutkem a odporem. Každý předpokládal nepokoje. ... Jeruzalém byl tak plný hořkosti, jak jsem ještě nikdy neviděl. Čekalo se jen na následky požáru...

Městská mohamedánská rada v Jeruzalémě celý komplex okamžitě uzavřela pro neislámské návštěvníky. 15. září se na místě objevil Moše Dajan²⁷ s ozbrojeným doprovodem a vniknul do mešity, aby si ji prohlédl. Něco tak opovržlivě bezcitného se nestalo dokonce ani v Německu roku 1938!

Ukázalo se pak, že hasičské sbory přijely na místo až po několika hodinách, požár že byl založen současně na několika místech a použilo se k tomu speciálních vysoce hořlavých látek, k nimž mají přístup jen určité složky, stejně jako že Australan Rohan – jeruzalémský Van der Luebbe²⁸ – nemohl do mešity vniknout severní branou, nýbrž jen tzv. Moorovou branou, hlídanou izraelskými bezpečnostními jednotkami. Vyšetření příčin požáru neutrální komisí bylo izraelskými úřady zamítnuto, „žhář“ během procesu své výpovědi neustále měnil svá „přiznání“, a potom je – zjevně podle příkazu – znovu zopakoval ze své pancéřované kabiny, podobné té, v jaké byl umístěn během svého procesu Adolf Eichmann. Nikdo v Jeruzalémě nevěřil z jeho výpovědi ani jedinému slovu. Mohamedánské autority města se na izraelské justiční komedii odmítly jakkoli podílet.²⁹

²⁷ Tehdejší izraelský ministr obrany; p. překl.

²⁸ Obviněný z požáru Říšského sněmu v Berlíně; p. překl.

²⁹ Martin Buber: *Drei Reden über das Judentum*, str. 86 ad.

Zbývá ještě promluvit o sionistické morálce M. Bubera. Jde o morálku původního chasidismu, v němž Buber vidí „velké hnutí, která zasahuje samé jádro pravdy a hýbe nitrem národa“. Chasidismus přinesl „obnovu ideje činu. V činu se projevuje skutečný smysl života. Nejde jako u původních křesťanů ani tak o to, *co* bude uděláno, nýbrž jde o jakékoli jednání, tedy jinak řečeno: co se stane v božských intencích, je cestou k srdci světa. Nic není samo o sobě zlé: každá náruživost se může stát ctností, každý pud může být cestou k Bohu. Nerozhoduje materie činu, rozhodující je úmysl. Každé konání je posvátné, pokud je zaměřeno ke spáse. Pouze duše původce určuje podstatu jeho činu. Teprve tím se čin skutečně stává životním centrem religiozity. Současně je také osud světa vložen do rukou původce činu. Skrze intencí posvěcené konání budou padlé božské jiskry, rozptýlené ve věcech i bytostech, osvobozeny v těchto bloudících duších, a tím, že tak činí, působí jednající na vykoupení a osvobození světa. Ba působí tím i na vysvobození samotného Boha, protože ten se jeho činem přibližuje svému zdroji boží nádhery, do něhož může vstoupit. ... Proto je pro chasidismus posledním účelem stát se sám zákonem, tórou...“³⁰

Základní princip výše nastíněné subjektivní morálky činu je stejný jako u kterékoli jiné autonomní morálky, ať si již je zednářská, marxistická nebo nacistická. O dobru a zlu rozhoduje „duše původce činu“, jehož na blaho a zdar usměrněná „intence“ vlastní jednání „posvěcuje“. *Sionistický socialismus tedy stojí v jedné řadě a na téže úrovni s kteroukoli jinou formou socialismu, a také odpovídá ve svém mravním vědomí zednářskému učení spásy i všech ostatních směrů autonomního duchovního světa.* Podle této ideologie je „dobrem“ vždy to, co prospívá cílům a účelům těch kterých „spasitelných“ institucí. Všechny prostředky jsou svaté, jsou-li zaměřeny ke „spáse“, přičemž samozřejmě každá jednotlivá ideologie sama určuje, co je „spása“. Všechny tyto mravní teorie, zcela radikálně protichůdné morálce, křesťanům stanovené Bohem, nepřinesly národům žádnou skutečnou spásu, nýbrž nezměřitelné zlo. To potvrzují zcela dostatečně samotné dějiny. Jestliže je každý člověk sám sobě zákonem, což je podle Buberova chasidismu³¹ „nejvyšším účelem lidí“, pak *v konečných důsledcích musí jeho morálka činu vést ke kolektivnímu neštěstí.* Dějiny posledních desetiletí nesvaté „Svaté země“ Palestiny ukázaly, kolik zla a neštěstí přinesla statisícům a milionům arabských „Semitů“ sionistická vůdčí elita a jí plně podřízený židovský národ. Ideje M. Bubera a v neposlední řadě právě jeho sionistická morálka, měly na sionistickou elitu mimořádně silný vliv, a bohužel jsou až dodnes rozhodující normou pro veškeré společenské a politické dění v Izraeli. Platí to rovněž i pro nereligiózní a antireligiózní sionisty, kteří se sionistické „mystiky“ více či méně přidrží a archetypicky, nevědomě podle ní i žijí a jednají.

Velkým cílem, konečným mesiánským cílem, o nějž všichni sionisté usilují, je panství nad „všemi národy“, což jinými slovy znamená *světovláda!* Ta je identická s

³⁰ J. Maler: *Gegen Gott und die Natur*, str. 163 ad.

³¹ Výraz je odvozen od židovské sekty chasidů, tzn. „zbožných“, která je rozšířena především na jihozápadě Ruska, části Polska a východního Maďarska. Rabíni této sekty užívají titul „rebbe“ nebo „cadik“. Podle chasidského učení jsou součástí Boha, sami jsou duchem božím, a proto také neomylní. Každý z těchto rabinů žije i v okolních nuzných poměrech v blahobytu, má své vlastní dvořany a početné služebnictvo. Hodnost „cadiků“ je dědičná a syn takového „cadika“ je posvěcen již v matčině těle. – Srv. Ulrich Fleischhauer, *Die echten Protokolle der Weisen von Zion, Sachverständigengutachten, erstattet im Auftrage des Richteramtes V in Bern*, U. Bodung-Verlag, Erfurt 1934; p. překl.

mesiánskou spásou konce času, jejíž uskutečnění je „nadnárodním posláním synů mesiáše“, neboli „vyvoleného národa“. U Bubera je to vyjádřeno skrytě pod náboženským zakuklením: „Království Boží nad ‚všemi národy‘ ve ‚světě jednoty‘. Protože výraz „*Bůh*“ je u něj pouze pomocnou formulkou pro „*tvůrčí židovstvo*“, neliší se v podstatě jeho sionistická „religiozita“ a mystika od radikálně sekularizovaného sionismu, který se vzdal tohoto náboženského přívěsku ke zdůvodňování vlastních konečných cílů.

A ještě v jiném přesvědčení jsou všichni praví sionisté zajedno. Považují totiž za samozřejmé, že světová mocnost sionismu potřebuje pevné ústředí svojí světovlády, kterým je právě „Sión“, tj. Jeruzalém a Palestina. Sionista Nahum Goldmann, který je od roku 1949 prezidentem „Židovského světového kongresu“, vyjádřil toto přesvědčení s tolik žádoucí plnou otevřeností a do všech důsledků, když prohlásil: „Židé by mohli mít k dispozici třeba Ugandu, Madagaskar nebo jiné země k výstavbě své židovské ‚domoviny‘, ale jednoduše nechtějí nic jiného, než Palestinu..., protože ta je průsečíkem mezi Evropou, Asií a Afrikou, protože je skutečným centrem světové moci, strategickým středem světovlády.“³²

Proces mezi sionisty a antisionistickými Židy, který byl nedávno veden v USA, nám jen znovu dovolil poznat, co je skutečným a konečným cíle sionismu. Před soudem v Distrikt of Columbia (Civil-Action Nr. 3271-67) se odehrálo následující: „Věřící Žid Saul E. Joftes byl generálním tajemníkem rady židovského zednářského řádu B'nai B'rith. Ve svém postavení se obrátil proti kontrole sionistů nad řádem i dalšími židovskými organizacemi ve Spojených státech. Následkem tohoto počínání byl ze svého úřadu odstraněn prostřednictvím dr. Williama A. Waxlera na nátlak Nahuma Goldmanna, prezidenta světové sionistické organizace. Protože mu však byl dr. Waxler osobně nakloněn, byl znovu dosazen do funkce vedoucího informačního oddělení (research) B'nai B'rith. I v tomto novém postavení vedl Joftes nadále opozici proti ‚sionizaci‘ v amerických židovských organizacích. Sionisté proti němu vytáhli staré osvědčené zbraně pomluv a hanobení, přičemž ‚první kolečko‘ patřilo viceprezidentovi B'nai B'rith rabínu Jay Kaufmanovi, a jako svědci byli slyšeni početní z předních Židů. Ti mimo jiné vypověděli, že B'nai B'rith skrytě sehrál významnou roli v norimberském procesu s válečnými zločinci, že funkcionáři řádu vyvlastňovali majetek Němců, a že B'nai B'rith ve spolupráci se sionisty nutil tehdejší západní zónu Německu k financování války v Palestině roku 1948, takže ze všeho jasně vyplynula spiklenecká povaha světového sionismu...“³³

Avšak nejdůležitější poznatek, který vyšel z procesu židovských bratří řádu B'nai B'rith najevo, formuloval jeden americký zpravodajský list takto: „Most people think purpose of the so-called Zionist movement is to establish a homeland for refuge Jews in Palestine – not at all. The real purpose of Zionism is to establish totalitarian global control via a World Supergovernment.“ Tj. „Mnozí lidé si myslí, že účelem tzv. sionistického hnutí je vytvoření palestinské domoviny pro židovské bezdomovce. To však v žádném případě. Pravým účelem sionismu je dosažení totální celosvětové kontroly pomocí světové supervlády.“³⁴

³² Srv. G. Knüpfner: *Der Kampf um die Weltmacht*, Mohrkirch 1974, str. 22.

³³ J. Maler: *Gegen Gott und die Natur*, str. 51.

³⁴ The Washington Observer, 15. 12. 1969.

K dosažení tohoto cíle jsou izraelskému obyvatelstvu v současné době všemi možnými prostředky politické a ideologické propagandy od tisku až po školy předkládány následující „základní články sionistického přesvědčení“:

a) Všichni Židé tvoří společně jediný národ. b) Izrael je židovským státem, vytvořeným Židy pro Židy celého světa. c) Současné rozptýlení Židů je časově ohraničeným stavem a na základě nevyhnutelných protižidovských pogromů musí dříve či později všichni Židé přijít do Palestiny. d) Shromáždění všech vyhnaných Židů je *raison d'être*³⁵ Izraele a této nejdůležitější úloze musí být všechny ostatní cíle podřízeny. Tato politická linie je pak základem a podstatou soudobého státního řádu.³⁶

Přirozeně, že nejen mezi Židy obecně, ale i mezi sionisty existuje v tomto bodě rozdílnost názorů, jako je tomu ostatně vždy i v jiných záležitostech. Nesmíme však nikdy zapomínat na následující – mohou být a jsou spory o způsobu nejlepšího a nejspolehlivějšího dosažení konečného cíle sionismu, avšak *cíl sám je mimo každou pochybnost; přinejmenším pro „zasvěcence“ a „vědoucí“ mezi sionisty.*

3. „Mezi katy a pokrytci“

Je-li rasové poblouznění kombinováno ještě s mesiánskou ideologií, obvykle vede k masovému vraždění, nejhanebnějšímu zločinu proti lidskosti v našem dvacátém století. Rasová ideologie Adolfa Hitlera byla důvodem k chladnokrevnému likvidování nespočetných lidí, mezi nimi i Židů, byť i celkový počet jejich obětí je velice sporný. Zatímco sionisté permanentně mluví o šesti milionech mrtvých, za něž požadují nehorázné odškodnění, uvedl židovský právník a statistik dr. Listojewsky roku 1952 v jedné amerických novinách: „Jako právník a statistik jsem se po dva a půl roku intenzívně věnoval zjišťování skutečného počtu Židů, zemřelých anebo pohřešovaných během let hitlerovského režimu (1933-1945). Dospěl jsem k závěru, že se konečná číslice pohybuje mezi 350-500 tisíci osob. Když my Židé mluvíme o šesti milionech, pak je to nestydatá lež!“³⁷ – O skutečném počtu židovských obětí mohou být vedeny spory i mezi dnešními Židy, ale to nic nemění na skutečnosti, že nacistické vyhlazování Nežidů i Židů je do nebe volající hanebností, jednou z nejtemnějších stránek historie německého lidu, byť i je vyloučena kolektivní vina Němců. Na druhé straně ovšem musí být v zájmu pravdy konstatováno, že zde již dávno před nacistickou rasovou vypínavostí byla sionistická posedlost „vyvolením“, spočívající na křiklavě chybném výkladu božího vyvolení starozákonního lidu a jeho jednorázovým posláním, které je v Novém zákonu popsáno tajuplnými slovy: „Spása jest ze židů“ (J 4,22).

Asher Ginzberg (1856-1927), zvaný Achad Ha-Am³⁸ (tj. „jeden z národa“), rovněž chasida jako M. Buber, přední talmudista a zakladatel tzv. „duchovního sionismu“, byl na základě chybného výkladu Bible natolik přesvědčen o myšlence židovského vyvolení, že napsal: „Všichni (Židé) považují za samozřejmý (!) axiom, že na

³⁵ *raison d'être* (rezó détr) = důvod existence; p. překl.

³⁶ Uri Avnery, str. 160.

³⁷ Srv. UN 5-75, str. 3.

³⁸ V příslušné literatuře je uváděna také podoba jména: Achad Haam; p. překl.

stupních žebříčku všeho stvoření jsou: minerály, rostliny, zvířata, lidé a nejvýše Židé.³⁹

Achad Ha-Am také založil spikleneckou organizaci „B'nai Zion“, jejíž pomocí bojoval ve východní Evropě proti převážně politickému a hospodářskému sionismu Theodora Herzla (1860-1904). Působením svého časopisu „Ha Shilvah“ („Cesta“) se mu na sionistických kongresech roku 1911 a 1913 podařilo stále více prosazovat svoji myšlenku nacionálního sionismu. Roku 1913 v Petrohradě vydaná „Židovská encyklopedie“ pak charakterizuje jeho duchovní koncepci takto: „Podle Achada Ha-Am spočívá poslání židovského národa v tom, aby se stal ‚nadrádem‘, národem proroků, který z pokolení na pokolení v sobě ztělesňuje nejvyšší druh mravnosti a nejvěrnějšího nositele nejzávažnějších etických povinností. Povinností bez uvažování, zda jimi člověk způsobí škodu nebo užitek, nýbrž výhradně povinností ve jménu tohoto nejvyššího typu.“⁴⁰

V tolik posmívaných a zlehčovaných „Protokolech Sionských mudrců“ se nacházejí početná místa, která se až nápadně shodují s myšlenkovým světem Achada Ha-Am i ostatních vůdčích sionistů. Tak například v protokole 5,7 se říká: „Proroci nám oznámili, že jsme samotným Bohem vyvoleni k vládě nad celým světem. ... A Bůh nám také dal schopnosti toto poslání naplnit.“ – V protokole 11,7 čteme: „Je velikou milostí Boží, že dal svému vyvolenému lidu rozptýlit se po světě, a v této zdánlivé slabosti naší rasy je veškerá síla, která nás v těchto dnech vynesla až na vrchol světové moci.“ – A dále 1,16: „Účel světí prostředky.“ – Prot. 1,27: „Učení, založené na chladnokrevných výpočtech, je stejně účinné jako prostředky, jichž používá. Proto nezvítězíme a nepodrobíme všechny naší nadvládě jenom těmito prostředky, ale také bezohlednou přísností naší nauky. Stačí, aby si vlády uvědomily, že jsme neúprosní, a jejich neposlušnost zmizí.“ – Protokol 15,13: „Smrt je nevyhnutelným koncem každého člověka. Je proto lepší uspišit smrt těch, kteří se staví do cesty našemu dílu, než přihlížet konci nás, jeho tvůrců. Rozsudky smrti vynášíme a provádíme v zednářských lóžích tak, že nás nikdo mimo lóže nemůže ani v nejmenším podezírat.“ – 15,26: „Protože naše samovláda bude důsledná, bude respektován každý projev naší svrchované moci a každý bude bez reptání poslouchat.“ – 22,2: „V našich rukou je již největší moc současné doby: peníze! Během dvou dnů je můžeme v libovolném množství stáhnout z oběhu. Potřebujeme si ještě nějak jinak dokazovat, že naše panství je předurčeno Bohem?“ – 22,4: „Skutečná moc se nesmí zastavit před žádným právem, dokonce ani před Božím. Pak se nikdo neopováží pokusit se vzít jí třeba i jen malý kousek její síly...“

Hitler prý kdysi prohlásil, že se z „Protokolů“ učil. Jak víme, na nejvyšším místě výše citovaného žebříčku tvorstva nahradil Židy „Árijci“ a prohlásil je za panskou rasu. Mýtus „krve a půdy“ měl sloužit k ideologickému ospravedlnění dějinného poslání árijské rasy, která zajistí vzestup a pokrok lidstva vyhlazením údajně rasově méněcenných elementů. Tím vypustil do světa tzv. „plavou bestii“ a jejím prostřednictvím chtěl odstranit své protivníky na cestě ke světovládě. I na tomto příkladu vidíme, že jeden jediný „omyl“ dokáže celému lidstvu připravit nepředstavitelné utrpení a bezpráví.

³⁹ Achad Ha-Am: *Am Scheidewege*, Berlin 1923, díl II., str. 103 ad.

⁴⁰ J. Maler: *Die große Rebellion*, Buenos Aires 2/1972, str. 147.

Dnes se můžeme občas setkat i s dobře informovanými Židy, kteří rozhodně tvrdí, že Hitler a jeho klika nebyli ani zdaleka jedinými viníky na masovém vyhlazování Židů, a někteří z nich vyslovili dokonce své pevné přesvědčení, že vzdor proklamované Hitlerově nenávisti vůči Židům k jejich hromadné likvidaci koncem války vůbec nemuselo dojít. Strašné tragédii vraždění Židů by bylo možno z největší části zabránit, kdyby tehdy někteří z předních sionistických vůdců souhlasili s odsunem německých a dalších evropských Židů z tehdy ještě Hitlerem neobsazených území, kdyby tento záměr podporovali a konečně kdyby neodmítali nabídky různých zemí k přijetí a usídlení židovských emigrantů. Je jistě velmi politováníhodné, že plán bývalého prezidenta říšské banky Schachta z roku 1938 na vystěhování německých Židů za přijatelných podmínek, který našel souhlas i u Hitlera, byl nakonec sionistickou stranou odmítnut bez udání sebemenších důvodů. Nepochybný finanční stratég a stejně tak nepochybný a upřímný přítel Židů Hjalmar Schacht uvádí ve své reakci na násilnosti vůči Židům tzv. „křišťálové noci“ i vlastní odpovídající plán na jejich záchranu: „Je známo, že po připojení Rakouska Hitlerem se řada vídeňských a budapešťských Židů chtěla zachránit před pronásledováním útekem do ciziny. Svobodu si vykoupili odevzdáním značných devizových částek. Po ostudných událostech v listopadu 1938, které vyvrcholily zničením židovských kulturních i náboženských památek, jsem proti těmto teroristickým činům vystoupil zcela veřejně. Při příležitosti předvánoční oslavy pracovníků Říšské banky, mezi nimiž bylo přítomno i mnoho stranických předáků, jsem prohlásil: ‚Podpalování synagog, ničení a vykrádání židovských obchodů i špatné zacházení s židovskými státními občany bylo tak zločinným jednáním, že se za ně každý řádný Němec musí stydět. Doufám, že se nikdo z vás na těchto věcech nepodílel. Pokud snad ano, pak mu dobře radím, aby se urychleně vzdálil z budovy naší banky. V našem seriózním ústavu není místo pro lidi, kteří nemají úctu k životu, majetku a přesvědčení druhých. Říšská banka spočívá na zásadách věrnosti a víry.‘

Můj postoj jasně ukazuje, že jsem se upřímně snažil najít pro Hitlera přijatelné řešení židovské otázky. Přednesl jsem mu, jakou politickou chybou je teroristické zacházení se Židy, a že se k odstranění Židů musí použít jiných prostředků. Poukázal jsem také na skutečnost, že Říšská banka odhaduje židovský majetek v Německu na šest miliard marek, a navrhl jsem Hitlerovi, aby byl tento majetek postaven pod správu mezinárodní komise. Na základě majetkové záruky těchto šesti miliard marek by bylo možno vypsát dolarovou půjčku asi ve výši půl druhé miliardy marek, která by byla upisována zahraničními Židy. Věřil jsem, že při velkém počtu zámožných zahraničních Židů by bylo možné takovou půjčku spolehlivě umístit. Z dolarového výnosu půjčky by pak mohl být uvolněn přiměřený obnos každému Židovi, který by chtěl opustit Německo a založit si novou existenci v zahraničí. Vyšlo by se tak vstříc nejen jim samým, ale také zemím, ochotné přijmout na své území Židy, kteří kvůli nedostatku prostředků se svým vycestováním z Německa váhají. Německá říše by se pak zavázala úročit půjčku v dolarech a umořit ji během následujících dvaceti let.

Užasl jsem, když Hitler návrh přijal a pověřil mne sondováním u mých londýnských přátel, zda by byl plán proveditelný. Počátkem ledna 1939 jsem odejel do Londýna a nejprve jsem záležitost předložil Montagu Normanovi, guvernérovi Bank of England, který ji schválil a zprostředkoval mi rozhovor s nejváženějším londýnským Židem lordem Berstedtem, šéfem světoznámé firmy Samuel & Samuel. I on vyslovil svůj

souhlas s naším plánem, avšak poznamenal, že o něm musí předem promluvit s duchovním vůdcem londýnských Židů panem Chaimem Weizmannem. Po dvou dnech mne lord Berstedt opět vyhledal a sdělil mi, že bohužel musí můj plán odmítnout, protože pan Weizmann se proti němu důrazně vyslovil. Žádné zdůvodnění mi neuvedl. Musel jsem se tedy smířit se skutečností, že můj pokus o umožnění osobní a politické svobody německých Židů pomocí finanční transakce zcela ztroskotal. A to i přesto, že se nejednalo o nic pochybného, nýbrž o řádně zúročenou a spolehlivě splatnou půjčku, která by ještě navíc Židům zachovala jejich majetek v Německu. Pro takový postoj jsem nikdy nedokázal najít pochopení. Vždyť i skutečnost Hitlerova souhlasu s mým návrhem ukazuje, že byl tehdy koncem roku 1938 ještě připraven ke kompromisům. Zda byli Židé celého světa stavu zachránit své německé souvěrce před pozdější likvidací, zůstane asi navždy předmětem diskusí mezi lidmi dobré vůle. Zločinná myšlenka ‚konečného řešení‘ dozrála teprve později. I když se s něčím takovým tehdy ještě nepočítalo, byla touha mnoha německých Židů po vystěhování zcela pochopitelná. Odmítnutí našeho návrhu židovskou prominencí bylo všestranně přetřásáno a posuzováno i v židovských kruzích.“⁴¹

Izraelský politik Uri Avnery ve své vynikající knize „Izrael bez sionistů“ se tohoto „přetřásání“ dotkl a konstatuje: „Druhá světová válka dodala myšlence židovského státu rozhodující a definitivní impuls. Tragédie evropských Židů (hebrejsky „haschoah“ = masová likvidace) pak způsobila zásadní změnu psychologické i politické situace. Během války ovšem sionistické vedení nepodniklo prakticky nic k záchraně Židů v Evropě. I v dnešním Izraeli je to stále ještě námětem sporů a diskusí. ... Hodně Izraelců věří, že v tomto ohledu mohli mnozí tehdy něco udělat, a že to uděláno být mohlo... Přesto však tehdy všichni sionističtí předáci prosazovali nikoli židovskou politiku, nýbrž politiku Palestiny. ... Trvalo téměř do konce války, než konečně prosáky zprávy o masovém vyvražďování.“⁴²

Ještě tvrději a ostřeji odsuzuje sionistické vůdce Žid J. G. Burg. S neúplatnou upřímností líčí ve své zevrubně napsané a do nejmenších detailů doložené knize „Vina a osud – Evropané Židé mezi katy a pokrytci“, jak sám říká, „démonické zapletení Židů do světového dění“.⁴³ V kapitole „Norimberk“, kde klade otázku „spoluviny“ na tragickém osudu evropských Židů, píše takto: „Německá říšská vláda vyvinula v třicátých letech veškeré úsilí k masovému vycestování Židů. Nejenže je povolovala, dokonce je i částečně podporovala. Řešení židovské otázky v Německu bylo tehdy spatřováno v kompletní židovské emigraci. Teprve když se to nezdařilo a válka začínala hrozit Německu katastrofou, dostalo zelenou masové vyvražďování.“

20. ledna 1942 se v Berlíně-Wannsee sešlo asi dvacet představitelů příslušných služeben, které se zabývaly židovskou otázkou. Jednání předsedal šéf hlavního bezpečnostního úřadu SS Reinhard Heydrich, jenž přítomným oznámil své pověření vypracovat konečné řešení židovské otázky v Evropě, a předložil jim přehled dosavadních pokusů a výsledků. Na Göringův příkaz byla již v lednu 1939 zřízena říšská ústředna pro židovskou vystěhovalectví, pověřená vypracovat opatření k přípravě zintenzivnění emigrace Židů, regulovat proud vystěhovalců a urychlovat

⁴¹ H. Schacht, cit. místo 77 ad.

⁴² Uri Avnery, cit. místo 94 ad.

⁴³ J. G. Burg: *Schuld und Schicksal – Europas Juden zwischen Henkern und Heuchlern*, Verlag K. W. Schütz, 4994 Preuß. Oldendorf 5/1972, III.

podle možností jednotlivé případy. Heydrich vypočítal potíže, které by přitom vznikly nejen v Německé říši samotné, nýbrž v celé Evropě.

Přesto až do 31. října 1941 vycestovalo z Německé říše 537 000 Židů. Z toho bylo od 30. ledna 1933 z území původního Německa kolem 360 000, od 15. března 1938 z Rakouska asi 147 000, a po 15. březnu 1939 dalších zhruba 30 000 osob. Bohatí Židé museli svým chudším souvěrcům financovat náklady na vycestování, a světové židovstvo poukázalo formou darů asi 9,5 milionů dolarů na účely masového vystěhovalectví.

S ohledem na nebezpečí hromadné emigrace během války a jmenovitě na možnosti, které nabízely ohromné volné prostory na východě a konkrétně v Polsku, Himmler další pokusy o organizování masové emigrace Židů zakázal.

První ministr vnitra státu Izrael, dr. Grünbaum, přijel necelý rok po norimberském procesu do Vratislavi. A tento zarputilý Žid se tam měl vyjádřit: „Hlavními viníky židovské tragédie byli především bohatí židovští Američané, jež nechal osud svých ohrožených židovských bratří zcela lhostejnými a kteří jim až příliš málo pomohli. V druhé řadě to byly všechny anglické vlády, včetně socialistických, jež násilím bránily židovskému přistěhovalectví do Palestiny, a teprve v třetí řadě to byli nacisté.“

Jestliže dr. Grünbaum skutečně toto řekl, jak se traduje, pak se nemýlil. Pouze je mu třeba vyjádřit uznání za odvalu k vyřčení pravdy.

Bohatí američtí Židé opravdu milovali více dolary než život svých ohrožených bratří. Anglické vlády skutečně bránily i použitím zbraní masovému přistěhovalectví Židů do Palestiny. A konečně sami nacisté, kteří zpočátku byli připraveni vystěhovalectví Židů povolit a podporovat, si pak zchladili své obavy a vztek z hrozivého výsledku války na těch, kteří tím byli vinni ze všech nejméně – to je na mase chudých Židů.

Bohatí Židé nebyli až na zcela zanedbatelné výjimky nacistickou likvidací postiženi. Dokonce i v Třetí říši si bylo možno vykoupit život za peníze, pouze ceně se jednoduše říkalo daň za útěk z Říše.

Vrahové a kati byli v Norimberku souzeni a odsouzeni. A co stalo s pokrytci, kteří jim posloužili jako náhončí a dokonce je i částečně provokovali tak dlouho, až k masovým vraždám skutečně došlo?

Vyvázli bez trestu! Nehnuli brvou, když byli odsouzeni k smrti nacističtí předáci jako např. Göring nebo Ribbentrop, kteří byli od začátku připraveni propustit Židy z nastupujícího nacistického chaosu. Šlo o ochotu, která pak v neposlední řadě ztroskotala na odporu spojenců a sionistů.⁴⁴

J. G. Burg líčí celý průběh a zhroucení záměrů zmíněného Schachtova memoranda a závěrem poznamenává: „Jedna z největších šancí na záchranu německého židovstva byla zmařena hlavně tím, že Chaim Weizmann s plánem nesouhlasil.“⁴⁵

Dále pak autor také zevrubně informuje o snahách v ostatních zemích jako ve Švédsku a Maďarsku, zaměřených na záchranu Židů. Tuto část jeho knihy nelze číst bez silného pohnutí. Jednostranně a nedostatečně informovaný současník musí být jistě upřímně překvapen, když se dozvídá dramatickou a současně pobuřující historii kontaktů Adolfa Eichmanna s maďarským Židem Joelem Brandem. Toho sice den po požáru Říšského sněmu v Berlíně zatklí, ale jako maďarský občan byl roku 1935

⁴⁴ Tamtéž, str. 113 ad.

⁴⁵ Tamtéž, str. 124.

vypovězen z Německa. Usadil se v Budapešti, přidal se k sionistům, a aktivně pracoval v židovském podzemním hnutí. S pomocí maďarských úředníků a s tichým souhlasem služeben se mu dařilo stále znovu a znovu „pašovat“ z Maďarska početné Židy. Joel Brand byl ještě 25. dubna 1944 (!) předvolán do hlavního stanu SS v budapešťském hotelu Majestic a přijat tam Eichmannem. „Nabídl mu ‚prodat‘ milion Židů a za každých sto z nich požadoval nákladní automobil. ‚Vzhledem k beznadějně vojenské situaci byl Eichmann ochoten Židy propustit. Jistá místa v SS se pravděpodobně snažila touto akcí o určité alibi pro případ porážky Německa. Ohledně šancí na záchranu Židů však bylo lhostejné, z jakých pohnutek to Eichmann dělal,“ píše Burg.

Brandova neúnavná činnost však nenašla sebemenší pochopení ani u židovských organizací, ani u Angličanů, na něž se obrátil. „Jakpak si to vlastně představujete, Mr. Brand? Co bych s tím milionem Židů dělal? Kam je mám dát, kdo je přijme?“, odvětil mu vysoký anglický úředník v britsko-egyptském klubu v Káhiře. Rovněž od ústřední židovské organizace Sochnuth se Brand nedočkal žádné pomoci. Jeho úsilí „ztroskotalo nejdříve na Britech a pak i na sionistech.“

Mezitím židovská komise s názvem „Waad“ dál vyjednávala s vedením SS v Budapešti. Nakonec se jí podařilo, že asi 18 tisíc Židů bylo v šesti turnusech dopraveno z Maďarska do Rakouska, kde přečkali konec války ve zvláštních táborech, převážně v Straßhofu. Místo Branda vedl tou dobou jednání již dr. Rezsö Kastner. Když se vojenská situace na východní frontě vůči Německu horšila, zabývala se maďarská vláda plánem na totální likvidaci budapešťských Židů. Andreas Biß jako představitel Waadu horečně vyjednával s veliteli SS v Budapešti. Generál policie Winkelmann se u Himmlera osobně zasadil za 84 tisíce budapešťských Židů, a ten pak v ‚zájmu Říše‘ maďarský úřadům zakázal chystanou likvidaci tamějšího ghetta. Budapešťští Židé byli tedy zachráněni díky odvážnému a vytrvalému úsilí svých místních funkcionářů Waad – a také německých SS. Naživu ovšem nezůstal dr. Kastner, který po osvobození Maďarska neváhal pozdvihnout svůj hlas v Izraeli a pravdivě tam vylíčit skutečný průběh aféry Eichmann/Brand. 3. března 1952 byl sionisty v Jeruzalémě zastřelen na ulici.⁴⁶

„Již v říjnu 1934 přišel do Berlína plukovník Meinertzhagen, dlouholetý politický poradce generála Allenbyho, a přimlouval se u Hitlera ve věci židovské otázky. Hitler měl tehdy vyjádřit souhlas s vystěhováním Židů, přičemž každý z nich si mohl vzít sebou na hotovosti 1 000 anglických liber a předměty v ceně 20 000 marek. Meinertzhagen po návratu do Londýna o této šanci okamžitě vyrozuměl Chaima Weizmanna. Ten ihned vznesl protipožadavek – veškerý majetek, zřízení živnostenských kurzů a zajištění výuky hebrejštiny pro židovské děti. Weizmannovi záleželo pouze na emigraci pro Palestinu, jinak na ničem! Angličan pak skutečně znovu odcestoval do Berlína a vedl tam nový rozhovor s Hitlerem v přítomnosti Ribbentropa a Hesse. Obzvláště Hess byl velice přístupný a také Ribbentrop Meinertzhagenem ujistil, že vláda i vedení Říšské banky budou souhlasit s každým rozumným návrhem v záležitosti židovského vysídlení. Přesto však pro říšskou vládu bylo již nemožné jednat o tom s Weizmannem nebo jiným Židem. Ribbentrop navrhl, aby o věci rozhodla vláda jako poručník Židů.“

Angličan se poté ihned vrátil do Londýna a předložil Weizmannovi o jednání podrobnou zprávu. Rozhodující sionistický vůdce se rozzuřil a kousavě řekl: „Vůbec

⁴⁶ Tamtéž, str. 125-138.

mi nezáleží na tom, jestli na Německo přijde cholera nebo bolševismus. Pro mne za mne třeba i obojí. Raději bych viděl zkázu německých Židů, než zánik země Izrael pro Židy’.⁴⁷

Tak brutální a bezohledný postoj vůči svým soukmenovcům, jakým je ochota spíše je vydat katovi a obětovat, než se vzdát vlastních mocensko-politických principů, je pravděpodobně možný pouze u sionistů. Výše zmíněný sionista dr. Grünbaum již roku 1928 vyvolával v Polsku protižidovskou náladu, když řekl: „Židé zde otravují vzduch.“ – Na tiskové konferenci ve Varšavě, určené výhradně pro křesťanský tisk, vybičoval Ben Gurion protižidovské emoce ještě víc, když znovu potvrdil: „Pro polské rolníky, ženy i vojáky jsou Židé skutečným balvanem v cestě a otravují jim vzduch!“ – Smysl jeho slov je jasný; mínil tím, že jediným východiskem z tohoto dilema je totální židovská emigrace z Polska.⁴⁸

Když v září 1937 zmocněnci „Židovského světového kongresu“ předali Společnosti národů memorandum, v němž byla předložena řada návrhů „jak vystavit Anglii tlaku, aby povolila vyšší přistěhovaleckou kvótu do Palestiny“, nepadlo při tom „ani jediné slovo protestu na adresu těch států, v nichž se začal stále zřetelněji a hrozivěji ukazovat antisemitismus. ... Dokonce i ‚Sionisticko-izraelitský týdeník‘ z Curychu musel v té době s ironickou hořkostí napsat, že sami jednou uvidíme, jak dr. Nahum Goldmann vede seriózní rozhovory s antisemitskými státy a nenajde si přitom příležitost k přednesení jediného slova proti pronásledování Židů...“

A polský ministr zahraničí plukovník Beck na tiskové konferenci s vůdcem světového sionismu Weizmannem prohlásil: ‚Ve všech otázkách vystěhovalectví Židů jsme s panem doktorem zajedno.‘ Však také Weizmann, Goldmann a Shertok (který si nyní říkal Sharett) a další jen tak nadarmo neujišťovali: ‚Kdyby mělo dojít ke konfliktu mezi zájmy židovského státu a Židy v galutu (diaspoře), musí být ti druzí obětováni!‘ Zcela zákonitě pak jeden z těchto ‚obětovaných‘ Židů dospěl k závěru: ‚*Nejenže je sionismus duchovně spřízněn s antisemitismem, on bez něj nemůže vůbec existovat. Strašné je, že právě sionisté mají největší zájem na antisemitismu. Čím více příkoří musí Židé ve světě trpět, čím více jsou pronásledováni, tím lépe stojí vyhlídky sionistů*‘.⁴⁹

Tak drtivý odsudek, jaký jsme výše slyšeli od statečného a pravdomluvného východního Žida, stěží najdeme v celé literatuře o sionismu, protože Nežid by se takové kritiky vůbec neodvážil! Jakkoli jsou zločiny Hitlera a dalších mocných lidí Třetí říše proti židovskému národu v každém případě neomluvitelné, přesto se klade otázka, kdo za ně bude před soudem živého Boha nejvíce odpovědný. Tuto otázku my lidé zodpovědět nemůžeme, avšak na zásadě pravdy postavené dějepiscectví by před touto realitou nemělo zavírat oči. Jednou ji lidé musí vzít na vědomí a vyvodit patřičné závěry pro pravdu a spravedlnost.

Dále je k zamyšlení, že protižidovská mentalita nacistů byla ještě dodatečně posilována různými protiněmeckými publikacemi, *rozšiřovanými židovskými autory a organizacemi v zahraničí*, což významně přispělo k vybičování hnědého rasismu a slepě nespoutané nenávisti k Židům. Tak již 24. března 1933, krátce po nástupu Hitlera k moci, stálo v londýnských novinách „Daily Express“ toto: „Izraelský národ celého

⁴⁷ Tamtéž, str. 71 ad.

⁴⁸ Tamtéž, str. 29.

⁴⁹ Tamtéž, str. 32 ad.

světa vyhláší Německu hospodářskou a finanční válku. Vyzdvižení hákového kříže na symbol nového Německa probudilo k novému životu starý bojový symbol Judův. Čtrnáct milionů Židů povstalo jako jeden muž, aby vyhlásilo válku Německu...“ – A sionista V. Jabotinsky v lednu 1934 prohlásil: „*Naše židovské zájmy vyžadují zničení Německa. Celý německý národ dohromady je pro nás nebezpečím. Proto je nemožné připustit, aby Německo pod současným vedením bylo mocné.*“ – V roce 1935 se židozедnářský časopis „B'nai B'rith“ (č. 10, vycházející v americkém Cincinnati) zabýval dvěma židovskými generály sovětské Rudé armády, a napsal: „*Naše obrazotvornost si ráda zahrává s jistými možnostmi, které vyplývají ze skutečnosti, že v sovětské armádě jsou dva významní židovští generálové. Předpokládejme, že Rusko a Německo jsou ve vzájemné válce, a položme si otázku, kdo velí dvěma nejaktivnějším divizím Ruska. Nikdo jiný, než generálové Rappoport a Zeitlin. Kroky jejich divizí se hrozivě blíží k hranám Třetí říše. Árijský generální štáb stojí v pozoru před vůdcem: „Excellence! Rappoport stojí na hranicích Říše! Zeitlin pochoduje vedle něho! Vůdce je omráčen a neschopen slova. Dva Židé již stojí u pohraničních sloupů Německa, chtějí s ním bojovat a pustit se tak do podniku, o němž se říká, že nikdy pro Židy nebyl...“* – V ústředním listu holandských Židů byl v září 1939 tento článek: „*Miliony Židů, žijící v Americe, Anglii, Francii a severní i jižní Africe, aniž by zapoměly na Palestinu, jsou rozhodnuty vnést vyhlazovací válku do Německa až do jeho totálního zničení.*“ – 26. února 1940 vůdce britského oddělení Světového židovského kongresu prohlásil (podle „Toronto Evening Telegram“): „*Světový židovský kongres je posledních sedm let nepřetržitě ve válce s Německem.*“ – Nakonec zde budiž ještě alespoň zmíněna pověstná kniha Th. N. Kaufmanna, která vyšla na jaře 1941 v americkém Newarku pod titulem „*Německo musí zaniknout*“,⁵⁰ a v níž je mj. navržen i následující vyhlazovací plán: „*Obyvatelstvo Německa s výjimkou jím obsazených a k němu přičleněných území tvoří kolem 70 milionů... Za účelem postupné likvidace Němců by byla žádoucí sterilizace asi 48 milionů, tj. číslo, z něhož jsou vyňati muži nad 60 a ženy nad 40 let věku vzhledem k jejich omezené schopnosti plzení potomstva.*“

Pozdější „mírový kancléř“ Willy Brandt měl možná na mysli právě citovaná slova nebo jiné podobné skutečnosti, když koncem války spojencům doporučoval, aby nedovolovali návrat Židů na území bývalé Říše. Podle dokumentů amerického ministerstva zahraničí, které byly začátkem roku 1975 předány Národnímu archivu USA, Brandt tehdy prohlásil: „*I když musíme hluboce politovat tvrdých opatření proti Židům, přesto je třeba pro budoucnost Německa požadovat, aby spojenci nedovolili návrat izraelitů na říšské území. Veřejné mínění je proti nim silně popuzeno a my bychom se kompromitovali, kdybychom přijali jejich věc za svou. Nelze kárat Němce za nepřátelství vůči Židům, jehož jsou Židé sami příčinou, a za něž nesou odpovědnost.*“ – Otázka je, zda si Brandt na svůj citovaný výrok ještě vzpomněl, když později v Polsku demonstrativně padl na kolena před památníkem zavražděných Židů!

Jistě nelze zacházet tak daleko a označovat výhradně „Židy“ za „příčinu“ tohoto nepřátelství, za něž nesou „zodpovědnost“ pouze oni. *Ale stejně tak by nebylo spravedlivé a odpovědné hledat příčinu tzv. „antisemitismu“ výhradě v Nežidech.* Skutečnosti v této kapitole zcela jasně ukázaly, že přední sionisté nesou nemalou část spoluviny na tragickém osudu židovského národa, i když se jim díky své politické

⁵⁰ V originále Th. G. Kaufmann: *Germany must perish.*

moci daří vyhnout se zodpovědnosti před každým pozemským soudem. Božskému soudci však „synové temnot“ zcela jistě neujdou. Živoucí Bůh, jemuž je všechno „podle míry, počtu i váhy podřízeno“, jak učí Kniha moudrosti (11,20), již dny jejich panství dávno sečetl. Toto konstatování nemá s „antisemitismem“ naprosto nic společného, nýbrž vychází z víry v existenci spravedlivého Boha, o němž se ve Starém i Novém zákonu říká: „Má je pomsta i odplata; mně patří pomsta, já odplatím, praví Hospodin“ (Dt 32,35; Ř 12,19). Od nás všech však Bůh vyžaduje, abychom „neodpláceli zlem za zlo“, ukládá nám „mít pokoj se všemi lidmi“ a nemstít se sami (Ř 12,17-19).

4. Sionisté a Palestinci

„Svatá země“ Palestina s hlavním městem Jeruzalémem, „Městem míru“, utrpěla ve svých proměnlivých dějinách tolika nepokoji, válkami, vojenskými taženími a nespočetnými politickými i ozbrojenými střety jako sotva která jiná část světa. Půda této země je posvěcena slzami Vykupitele Ježíše Krista i skropena krví a slzami nespočetných lidí jako bojiště mnoha národů názorů a ideologií.

V Ježíšově době byla Palestina římským posádkovým územím. V polovině 7. století prosadili nad Palestinou svou vládu arabští kalifové. Roku 1516 byla země dobyta Turky a jako provincie zůstala pod panstvím Osmanů, až se roku 1918 stala britským mandátním územím. Když se sionistům po dlouhém a houževnatém úsilí podařilo získat od anglické vlády ujištění o zřízení „národní domoviny“ v Palestině, stala se tato zem znovu sporným územím, ohniskem krize, která jednoho dne může vyvolat dosud nevídanou světovou katastrofu.

2. listopadu 1917 vyjádřil britský ministr zahraničí Balfour v deklaraci lordu Rothschildovi následující ujištění: „... Vláda Jeho Veličenstva s blahovůlí pohlíží na utvoření národní vlasti v Palestině pro židovský lid a vynasnaží se všemožně usnadnit dosažení tohoto cíle, přičemž se jasně musí rozumět, že nesmí se státi nic, co by mohlo prejudikovat občanským a náboženským právům stávajících nežidovských obcí v Palestině, nebo právům a politické pozici Židů v některé jiné zemi...“

Tímto prohlášením začala izraelsko-arabská tragédie našeho století. Když se roku 1918 ujali Britové mandátu nad Palestinou, žilo podle britských statistik v této zemi, která byla tehdy pod tureckým panstvím zcela arabizovaná, 567 000 arabských muslimů, 63 000 křesťanských Arabů a 70 000 Židů. „Tyto počty a jimi vyjádřený poměr obyvatelstva musí představovat jedinou základnu k jakýmkoli dalším diskusím, má-li se dospět k přijatelné odpovědi na palestinský problém. Kromě toho ve staré Palestině nepřevažoval arabský prvek pouze početně, nýbrž vytvořil i kulturní a náboženskou tradici, která je islámskému světu nejdražší.“⁵¹

Přestože byla Palestina po staletí jednoznačně a nepochybně arabským, Palestinci obývaným územím, pracovali sionisté plánovitě a cílevědomě na postupném dobytí cizího teritoria a zřízení homogenního nezávislého izraelského státu na jeho místě. Statisíce původních obyvatel Palestiny museli buď před Izraelci uprchnout, resp. byli

⁵¹ H. Henle, cit. místo 180 ad.

jimi vyhnání, nebo se na Izraelci okupovaných územích museli smířit s bezprávným a nesvobodným životem.

Poznenáhle dobývání Palestiny sionistickými přistěhovalci začalo roku 1882, tedy v době, kdy Leo Pinsker vydal v Berlíně svou knihu „Autoemancipace, varování ruského Žida vlastní rase“, v níž žádal, aby se „Židé semkli v jediném státě“. „Komunistický rabín“ Moses Heß (1812-1875), který rád nazýval Karla Marxe svým „božstvem“ a o němž řekl, že „zasadí poslední úder středověkému náboženství a politice“, zastával ještě před Pinskerem názor, že židovský státní ideál je cílem historickém vývoje a židovstvo se *musí stát* mesiášem lidstva. Martin Buber v něm právem vidí „zakladatele moderní myšlenkové budovy sionismu“ a zdůrazňuje, že „v této stavbě není ani jediný princip, který by Heß již dříve nepředložil ve své knize ‚Řím a Jeruzalém‘.“⁵²

Tento spis, který vyšel přesně dvacet let před Pinskerovou „Autoemancipací“, pak o čtrnáct let později (1896) následoval „Židovský stát“ Theodora Herzla. Pro něj nebyla židovská otázka záležitostí ani sociální, ani náboženskou, ale jednoduše národní. Když roku 1893 použil Nathan Birnbaum výraz „sionismus“, bylo už samotné hnutí rozpolceno v různé směry. Nebylo snadné sjednotit převážně duchovně-náboženské a nacionálně-politické proudy a tendence do „syntetického sionismu“, jak to propagoval Chaim Weizmann. Obtížná otázka po místě, kde by měla být národní domovina pro Židy zřízena, byla nakonec rozhodnuta důvody náboženskými. Zatímco Herzl původně nemyslel na Palestinu, přesto se prosadila myšlenka „Siónu“ a „Erez Israel“, čímž přistěhovalecké hnutí do Palestiny dostalo mohutný impuls, zvláště pak po I. světové válce. Jestliže se až do konce této války vystěhovalo do Palestiny asi 50-70 000 Židů, tak jenom roku 1925 jich přišlo 34 000 a roku 1933 už 40 000. V létě 1939 měla židovská kolonie v Palestině asi 500 000 členů, což byla třetina celkového počtu obyvatel země. Vzdor energickým protestům ze strany původních arabských obyvatel a bez ohledu na jejich nespočetná vzbouření, stávký a další protiopatření však proud židovských přistěhovalců neustával. Právě naopak byl po II. světové válce ještě mohutnější! V roce založení státu Izrael (1948) přicestovalo 119 000 Židů, roku 1949 dokonce 240 000, roku 1950 jich bylo 170 000 a o rok později dalších 175 000. Jestliže ještě v roce 1947 žilo v Palestině celkem 600 tisíc Židů mezi 1 400 000 Araby, pak k roku 1951 už počet židovského obyvatelstva vystoupil na dvojnásobek. Výpočty sionistů vyšly. Protože roku 1948 asi 800 000 Palestinců, bez výjimky Arabů, opustilo zemi, byla v roce založení státu Izrael poprvé zaznamenána výrazná početní převaha židovského obyvatelstva v Palestině.

V roce 1973 měl Izrael (bez r. 1967 obsazených území) na výměře 20 710 km² celkem 3,15 milionů obyvatel, z toho 2,75 milionu Židů. K tomu pak ještě přistupují okupované oblasti Západní Jordánsko (5 878 km²), dále pak Golanské výšiny (1 150 km²), pásmo Gazy (363 km²) a Sinajský poloostrov (61 198 km²). Válkou z roku 1973 navíc Izraelci získali nové území na Golanských výšinách, naproti tomu pozdějším stažením od Suezského kanálu na území ztratili. V okupovaných oblastech žilo roku 1973 celkem 1,1 milionu Arabů. Přibližně 1,5 milionu Palestinců žije dnes v postavení uprchlíků mimo Izrael, z toho asi 600 000 v táborech blízko izraelských hranic, především v oblasti Gazy, v Jordánsku, Sýrii a Libanonu. Židovské obyvatelstvo

⁵² M. Buber: *Israel und Palästina*, Zürich 1950, str. 140.

Izraele žije z asi 85 % ve městech; na 53 % jich bydlí v aglomeraci Tel Aviv-Jaffa. Naproti tomu arabské obyvatelstvo žije z 75 % na venkově.

Historický vývoj si zde ještě ukážeme alespoň na několika málo příkladech. Vzhledem k arabskému odporu proti sionistické palestinské politice, který po Balfourově deklaraci ještě zesílil, uvažovala Velká Británie roku 1937 o rozdělení Palestiny na židovský a arabský stát, což byla politika, která pak pokračovala i roku 1947, kdy Britové předali palestinskou otázku do kompetence OSN. 29. listopadu 1947 pak OSN doporučila rozdělení Palestiny při zachování hospodářské jednoty a neutralizaci Jeruzaléma. „Usnesení o rozdělení“ bylo Araby odmítnuto, kdežto sionisty akceptováno.

Po vyhlášení státu Izrael Ben Gurionem 14. května 1948 došlo k první izraelsko-arabské válce, která pro zúčastněné arabské státy skončila těžkou porážkou. V rozmezí od 24. února do 20. července 1949 byly uzavřeny čtyři dohody o příměří: pásmo Gazy zůstalo pod egyptskou kontrolou, Zajordánsko dostalo část území západně od Jordánu a rozdělení Jeruzaléma bylo potvrzeno. Nový stát Izrael zaujímal 77 % plochy celé Palestiny. Následkem masového exodu Arabů vznikly v pohraničních arabských státech obrovské utečenecké tábory s nespočetnými sociálními a politickými problémy. Zorganizovalo se palestinské osvobozené hnutí a zvláště po roce 1955 výrazně zesílila arabská guerillová válka.

Britsko-francouzskou suezskou krizí 1956 začal Izrael druhou izraelsko-arabskou válku. Sinajské tažení pod vrchním velením Moše Dajana však přesto Izraelcům nepřineslo velké a hlavně trvalé vítězství, protože se z dobytých území Sinajského poloostrova a pásma Gazy museli znovu stáhnout. V pásmu Gazy byly umístěny bezpečnostní síly OSN a zorganizoval se Al Fatah. Dne 5. června 1967 tak začala třetí izraelsko-arabská válka izraelským útokem na Egypt (znovu pod velením Moše Dajana). Po šesti dnech bojů OSN vynutila příměří, které nebylo Sýrií akceptováno. Po příměří okupoval Izrael území, které bylo třikrát větší než on sám. Přestože se v rezoluci Rady bezpečnosti OSN č. 242 z 22. listopadu 1967 zdůrazňovalo, že „není přípustné získávat ‚území válkou‘ a nařizovalo se ‚stažení izraelských vojenských sil z území, obsazených během nejnovějšího konfliktu‘,“ Izrael se dodnes nestáhl. A bezprostředně po červnové válce, která vešla do historie jako „šestidenní válka“, Izrael obsadil a převzal celý Jeruzalém. „16. června 1967 to izraelský ministr vnitra komentoval takto: ‚I kdyby OSN hlasovala 121:1 proti Izraeli, obsazená území nikdy nevyklidíme‘.“⁵³ *Jak se zdá, je proti aroganci světové velmoci sionismu bezmocná nejen Organizace světových národů, nýbrž i celý svět.* Sionističtí lupiči svoji kořist nevydají. Mezi arabským obyvatelstvem, žijícím na Sinajském poloostrově, Golanách, Západním Jordánsku a v Gaze, se stále ještě nachází 300 tisíc uprchlíků z roku 1948. Odpovědí palestinské guerilly jsou od roku 1967 pořád silnější teroristické akce, na něž Izrael pravidelně odpovídá protiterorem, který je ovšem v žargonu Izraelců nazýván „odvetnými údery“... Jedním z následků izraelské politiky násilí je stupňující se izolace tohoto státu, především ze strany mnoha afrických a asijských zemí. 6. října 1973 začala čtvrtá izraelsko-arabská válka, tzv. „válka Jom Kippur“.⁵⁴ Tentokrát šlo o

⁵³ Hussein Ahmad, cit. místo 100.

⁵⁴ „Jom Kippur“, Den smíření, je nejvýznamnějším svátkem náboženského roku Židů (srv. Lv 16). – V tom dni se má uskutečnit náboženské a mravní obnovení jednotlivých věřících lítostí a rituálním

egyptsko-syrskou útočnou akci, která se sovětskou podporou umožnila Egyptu obsazení východního břehu Suezského kanálu. Teprve v posledních dnech války se Izraeli podařilo vybudovat předmostí na západním egyptském břehu a posunout vojenskou linii golanské fronty na východ. Následně pak byly podepsány dohody o příměří u Suezského kanálu, na Golanských výšinách a také v nárazníkovém pásmu na Sinajském poloostrově byly rozmístěny jednotky OSN.⁵⁵

Taková je tedy v hrubých rysech situace zneprátených „semitských“ bratří na Blízkém východě, ve válečné oblasti Izrael-Palestina. Následující řádky přinesou některé další detailní informace o pozadí židovského exodu z Východu do „zaslíbené země“ i dalších neblahých událostech v Izraeli.

a) Role UNRRA během exodu

Stát Izrael by nemohl být zřízen bez východních Židů, kteří do Palestiny přišli ve statisících po II. světové válce. Mnozí si vzhledem k tak velkoryse prováděnému exodu kladli otázku, zda všichni tito vystěhovalci (a tedy i přistěhovalci) přicházejí do „Erez Israel“ jen z horoucího nadšení, kdo toto velké stěhování organizuje, a konečně také jak je financováno. Celá pravda o plánování, organizování a provádění tohoto podniku asi sotva někdy vyjde najevo. Přesto však z šedé zóny sionistického podzemí na světlo veřejnosti proniklo na světlo veřejnosti alespoň to, co by jednoduše nemělo být zamlčováno. Anglický novinář Douglas Reed, bývalý hlavní dopisovatel listu „Times“ pro Střední Evropu se ve své knize „From Smoke to Smother“ (1948) odvážil zveřejnit v této souvislosti některé důležité skutečnosti. Chystaný překlad jeho knihy bohužel nesměl v Západním Německu vyjít, přesto nakonec dílo vyšlo i německy roku 1952 (překlad James Schwarzenbach) v curyšském nakladatelství Thomas-Verlag. Dnes ovšem už není prakticky k dostání. Již jenom proto je užitečné z Reedova díla zde citovat. D. Reed píše:

„Ohlédnutí na ničivé hrůzy obou (světových) válek, na nespočetné likvidace životů a na uplynulých třicet let celkově jasně ukazuje, že v podstatě byly vytýčeny jen dva velké cíle, stanovené již před těmito událostmi, z nichž povstal užitek. ... Nezáleželo na tom, jak zní hesla okamžiku, bylo lhotejné, jaké ostatní mocnosti se domněle srazily – posilovaly se a šířily pouze dva mocenské faktory. Tyto cíle se jmenují komunismus a politický sionismus... a stejně tak vycházejí z téhož místa, z Ruska. V témže okamžiku se chápou viditelné moci, totiž v říjnu a listopadu 1917, kdy se v Rusku dostali k veslu komunisté a požadavek politických sionistů byl písemně uznán britskou vládou. Oba si počínají hlučně a pochybně. Pracují ruku v ruce, a v následujících třiceti letech se vzájemně podporují. ... Oběma se dostává podpory britských i amerických politiků, zbraní a peněz k podpoře jejich cílů, zvláště v chaosu obou světových válek. Oba vycházejí z první války mocnější, z druhé ještě mnohem mocnější a silnější. ... Politický sionismus není starší než šedesát let. Většina Židů se ho od počátku obávala, nyní drží většinu z nich moci svého často mystického, hlavně však teroristického kouzla.“

O těsném a pevném partnerství komunismu a sionismu Reed říká, že „už po roce 1917 nešli různými cestami, nýbrž se i nadále navzájem podporovali. Židé výrazně

pokáním. Jom Kippur je posledním z deseti „kajících dnů“, začínajících židovským Novým rokem „Rosch Hoschana“, slaveným počátkem podzimu.

⁵⁵ Srv. k celému *Meyers Enzyklopädisches Lexikon*, Mannheim 1974, sv. 12, sl. 775 ad.

prispívali k šíření komunismu mimo Rusko. Sovětské impérium sice sionistickou doktrínu v samotném Rusku veřejně netrpělo..., avšak její plán podporovalo v Palestině stejně tak, jako to dělali Američané a Angličané“.

Tento podivný postup byl veřejnosti jasný teprve bezprostředně po skončení druhé světové války, přestože ho mohla rozpoznat již dříve. V dřívějších válkách byla vládní správa obsazených nepřátelských zemích vždy vykonávána okupační armádou a vítězem dosazenými úředníky. Avšak po této válce se stalo něco úplně nového. V americké a britské okupační zóně dostala velkou moc ještě třetí strana, která byla známa pouze svými iniciálami: UNRRA. Pětapadesát procent obrovských peněz této organizace plynuly ze Spojených států, Anglie a Kanady. Aniž by se ptala poplatníků, poskytla britská vláda 155 000 000 liber z daňových výnosů, a celková suma bez protizávazku jako „dary rozdaných peněz“ vystoupila na 920 000 000. Podstatná část těchto darů ve zboží i penězích šla do Sovětského svazu a sověty obsazených států, kdy bylo darované zboží buď prodáváno místnímu obyvatelstvu (příčemž zisky plynuly do státní pokladny) nebo bylo rezervováno pro privilegované vrstvy byrokracie.

Zvídavý historik si tedy právem položí otázku, kdo zde vlastně komu pomohl na nohy. ... Vážený britský důstojník generálporučík sir Frederik Morgan, který byl postaven do služeb UNRRA, se musel zabývat trnitým problémem tzv. „Displaced Persons“, chudých bezdomovců, obětí válečné bouře. Co při tom odhalil, jej přimělo, aby dal svému rozhořčení veřejně průchod.

Generál Morgan konstatoval, že „existuje tajná organizace“ k realizaci masového vysídlení Židů z Evropy. Dále se měl vyjádřit, že „je vypracován plán druhého exodu“. Šlo o jasné odhalení skutečnosti, že ve vší tichosti byly zosnovány obrovské politické projekty s podporou amerických a anglických peněz.

A pak se objevilo cosi jako prudký výpad sice skrytého, avšak číhajícího obra. ... Jistý pan Lehmann, tehdejší generální ředitel UNRRY, požadoval z druhé strany Atlantiku okamžité odvolání generála Morgana. Nakonec však generál dostal povolení zůstat, když prohlásil, že nechová žádné „antisemitské úmysly“... Jenže v srpnu „se dopustil“ dalšího podobného odhalení a byl novým generálním ředitelem transatlantické UNRRA, jistým panem La Guardia, ze svého postavení „sesazen“ a nahrazen jistým Meyr Cohenem. Zbývá dodat, že oba generální ředitelé byli zapřísáhlí sionisté.

Britská vláda proti takovému zacházení se svým vysokým důstojníkem nevznesla sebemenší protest; v prosinci (1946) byl „na vlastní žádost“ propuštěn. Avšak právě tou dobou se několik britských poslanců, členů „odhadního výboru“ dolní sněmovny, vydalo do Rakouska, aby se podívali, jak jsou tam vynakládány peníze britských daňových poplatníků. V jejich zprávě (H. M. Stationery Office, No. 190, 5. November 1946) se říká, že obrovský počet Židů, připomínající druhý exodus, vycestoval z východní Evropy do amerických okupačních zón v Německu a Rakousku, viditelně s úmyslem dospět nakonec do Palestiny. Je zcela zřejmé, že se zde jedná o skvěle zorganizované hnutí, které disponuje enormními financemi a mocnými příznivci. Komisi se však nepodařilo získat nějaké průkazní doklady o pravých původcích této organizace“.– I tak to bylo přesné potvrzení výpovědi generála Morgana, posílené ještě zprávou válečné vyšetřovací komise, kterou vyslal americký senát do Evropy. Uvádí se v ní, že masivní vystěhovalectví Židů z východní Evropy do americké zóny v

Německu je ‚součástí pečlivě organizovaného a zvláštními skupinami z USA financovaného plánu‘.

Tím byly skutečnosti postaveny otevřeně všem před oči. Obrovský odchod obyvatelstva se uskutečnil především ze sověty kontrolované poloviny Evropy, kterou bez jejich povolení nemohl prakticky nikdo opustit. Příslušníky tohoto stěhování nebyly ovšem žádné ‚Displaced Persons‘; většina z nich pocházela ze židovských komunit Ruska i sověty obsazeného Polska, Rumunska a Maďarska. Byli na cestu vysláni sovětským impériem a jejich průchod byl ulehčen britskými a americkými penězi. Všechno se jim pomáhalo dostat do Palestiny, aby ještě vyostřili tamější situaci. *Komunismus tedy stejně jako americký finanční svět podporoval politický sionismus...* Ještě dnes jsou pověstné ‚lodi do pekla‘ představovány britským čtenářům novin jako plavidla, jejichž náklad tvořily Hitlerem z vlasti vyhnání lidé, kteří nevěděli kam se uchýlit! 12. srpna 1947 interpeloval poslanec dolní sněmovny major Beamish britskou vládu, zda se polského státního vedení zeptala na důvody židovského exodu z Polska. Připomenul pak, že tři nejmocnější ministři v Polsku byli Židé. Major Beamish se odpovědi na svůj dotaz nedočkal. ... Úřady britské admirality objevily v jedné z ‚lodí do pekla‘ dokumenty, z nich vyplynulo, že americkému kapitánovi má být vyplaceno celkem 45 540 liber (tj. 10 liber na hlavu), jestliže své ‚utečence‘ vylodí v pořádku na březích Palestiny...

Způsob, jakým bylo tehdy naloženo s generálem Morganem, je už dnes všeobecně běžný. Pomocí lsti a podobných triků se hladce podařilo znemožnit jakoukoli diskusi o politickém sionismu, o židovském vlivu v komunismu i o příbuznosti či společenství mezi oběma hnutími. Udělalo se to jednoduše tak, že jakýkoli odkaz na tuto otázku byl okamžitě označen za ‚antisemitismus‘.

Do všech těchto událostí mohla masa Židů mluvit stejně tak málo jako masy Rusů, Němců nebo Angličanů do rozhodování o vlastním osudu. Masy židovstva upadly do područí a moci politického sionismu.

Americký Žid Henry H. Klein vyličil v jedné tiskovině moc, jakou nad židovstvem získala fanatická skupina, známá jako *sanhedrin*. Ta má podle jeho zprávy za cíl zničení křesťanského světa, tedy záměr, který je již z větší části uskutečněn (psáno roku 1945!). Henry Klein byl extrémními sionisty pronásledován a přiveden do špatné pověsti. Jestliže se někdo odváží odporovat jejich plánům, neptají se už po tom, zda je Žid nebo Nežid.

Moc, která libovolně pohání židovské masy jako stádo ovcí a naočkovala jim fanatickou nenávist, přešla do rukou podivných polotajných organizací, které úzce spolupracují s komunistickým impériem a jimž se nedovází vzepřít žádný nežidovský politik. ... Jejich hlavní stan se nachází v Americe a pobočka v sověty ovládané polovině Evropy. V našem století přesídlilo jádro Židů z Ruska do Ameriky. ... Od roku 1940 přišel nový silný příliv Židů do Ameriky, který se časově kryje s židovským vystěhovalcstvím z ruských území do Palestiny.

Jedno však Nežidé vůbec netuší, protože ‚jejich‘ noviny je o tom neinformují, a tím je teror, jaký vůči těmto masám židovských vystěhovalců používají ‚neviditelní tahači drátků‘. Osobně jsem mluvil s britskými důstojníky, kteří byli na palubě ‚lodí do pekla‘ v palestinských pobřežních vodách. Vyprávěli neslýchané věci o židovských vystěhovalcích, jež neměli tušení, kdo je vyslal na cestu, kteří měli přísně nakázáno používat jen několika povolených slov, a z obavy o život odmítali vůbec mluvit. Na

lodích byli svými brutálními vůdci drženi násilím a skutečným terorem. To všechno nám dává obrázek ještě tyranšějšího systému, než nacismus a komunismus.

Politici sionisté... nabyli v posledních třiceti letech celosvětově nebývalé moci. V první světové válce se jim podařilo nepozorovatelným tlakem na jeden z válčících národů dosáhnout cíle, který s vlastními válečnými záměry neměl vůbec nic společného. Vynutili si na britské vládě příslib ‚národní domoviny‘... Po druhé světové válce se jim podařilo... získat nejen amerického prezidenta a dokonce i ‚Spojené národy‘ pro své požadavky, ale i sovětskou vládu k zinscenování ‚druhého exodu směr Palestina‘...⁵⁶

Na konci Reedových vývodů se může čtenář zeptat, proč jsou zde uváděné skutečnosti mnoha našim zdánlivě „dobře informovaným“ současníkům prakticky naprosto neznámé. Snad proto, že informační masmédiá jsou v naší společnosti v rukou lidí, kteří nemají sebemenší zájem k odhalení sebe samých a svých cílů? Nebo proto, že ti nemnozí, kteří o nich vědí, jsou příliš zbabělí, než aby o pravdě mluvili a psali, protože se bojí obrovité moci a teroru sionistů?

b) „Nejnebezpečnější muž v Izraeli“

Mezi izraelskými politiky, kteří se rozhodujícím způsobem podílejí na výstavbě sionistického státu v Palestině – přede všemi pak Ben Gurion – a bez jejichž radikálního úsilí by Izrael nikdy nebyl tím, čím je dnes, zasluhuje zvláštní pozornosti Moše Dajan. Izraelský politik a spisovatel Uri Avnery podal ve svém díle příšerný, negativní portrét tohoto „osamělého vlka“, který bychom alespoň v hlavních rysech měli znát. Mimo jiné napsal:

„Dajanův život a kariéra si zaslouží prostudování ne tak pro svůj vliv, který vykonával na izraelskou politiku, nýbrž především proto, že on sám je odstrašujícím produktem sionistické historie. Dajan je ‚sabrá‘, tedy rozený Palestinec... muž mnoha rozporů. Jeho zvláštní znamení, černá páska přes oko, je také samo o sobě symbolické. Je totiž snem muže tzv. Public-Relations. ... V přemnoha filmových zpravodajstvích ukazovali, jak velká skupina důstojníků prochází Lví branou ve staré části Jeruzaléma. Pozornost diváka se podvědomě soustřeďuje na černou oční pásku muže ve středu skupiny. ... Dajan byl zraněn roku 1941 jako kontaktní důstojník s australskými jednotkami, které při tažení Britů a Svobodných Francouzů proti vichystickému režimu pronikly do Sýrie a Libanonu... Při dobývání policejní budovy vyšplhal Dajan na střechu a s typickou bezstarostností pozoroval obleženého nepřítele dalekohledem. Francouzský ostřelovač zasáhl dalekohled, který vnikl Dajanovi do levého očního důlku. Po mnoho let pak Dajan vyhledával po celém světě nejlepší oční specialisty, aby mu aplikovali oční protézu, ale vzhledem k povaze zranění to nebylo možné...“

Dajan je v Izraeli považován za symbol mládí a mládeže. Mnoho lidí skutečně užaslo, když se dozvědělo, že je už dědečkem a že v květnu 1967, před svým jmenováním ministrem obrany, slavil už dvaapadesáté narozeniny.

Jeho „úsměv je bez sebemenší stopy vřelosti, nemá v sobě nic radostného... Rozhoduje se rychle, avšak často přijme druhý den náhle nové rozhodnutí, které je v rozporu s včerejším... Moše Dajan nikdy přímo neřekne, co si opravdu myslí. Pravda nebo lež jsou zkrátka nepoužitelná kritéria na jeho slova, protože jimi vůbec nemá v

⁵⁶ D. Reed: *Der große Plan der Anonymen*, Zürich 1952, str. 281 ad.

úmyslu podat nějakou realitu objektivního či subjektivního charakteru. Pro Dajana jsou slova zbraněmi, jimiž se snaží dosáhnout toho, oč právě usiluje...

Nedostatek jakékoli úcty před slovem vychází z jiné, hlouběji skryté Dajanovy zvláštnosti, v níž je možná uložen klíč k celé jeho osobnosti: naprosté absence komunikace s bližními. Nemá ani žádné užší svazky, ani přirozený okruh rodiny nebo sociální skupiny. Zkrátka nemá na celém světě jednoho jediného přítele. Vlastní dcera Jael o něm napsala: ‚Když má dobrou náladu, dokáže být okouzlující, avšak nikdy neměl trpělivost vyčkávat, než něčeho dosáhne... Většinou jej lidé prostě nudí. Někteří hned, jiní nejpozději po půlhodině...‘ Dajan nikdy neměl kolem sebe družinu, zástup rádců a důvěrníků. Sám také na žádnou radu nikdy neslyší a nikomu nedůvěřuje, ... protože si nikoho neváží a se svým opovržením se také nikdy neskrýval...

Na všem, co Dajan dělá, je cosi nápadně mladistvého. Tak například své tři děti včetně děvčátka učil, jak se zachází se zbraní... Doporučil nejstaršímu synovi vstoupit do vojenského námořnictva a mladšího podporoval v úmyslu stát se parašutistou...

Za mlada se oženil s Ruth Schwartzovou, dcerou dobře situovaného právníka z Jeruzaléma... Avšak ‚Dajanova rodina‘ ve skutečnosti nikdy neexistovala... Po svatbě žili členové rodiny včetně dětí v samostatných místnostech, přicházeli a odcházeli jak se jim líbilo, starali se o své vlastní záležitosti a s ostatními členy rodiny se stýkali jen velice zřídka... Dajan jednou své dceři řekl: ‚Kdybych mohl svůj život prožít ještě jednou, nikdy bych neměl rodinu...‘

Jeho starý mentor generál Jischak Sadeh, legendární komandant ‚Palmachu‘, podzemní skupiny ‚Hagany‘, z níž vyšli nejschopnější velitelé izraelské armády, mi krátce před svou smrtí řekl: ‚*Je to nejnebezpečnější člověk v Izraeli. Je třeba ho stále pozorovat. Nezná žádné skrupule, žádné zábrany, žádnou morálku. Krátce, je schopen všeho.*‘ K vysvětlení řečeného mi vyprávěl tuto historku: ‚Jednoho dne Ben Gurion shromáždil všechny armádní velitele a sdělil jim, že Jischak Sadeh musí být zatčen. Jeden generál za druhým se pod nejrůznější záminkou zdráhali příkaz provést. Jen jediný z nich byl k tomu ihned připraven. Byl to Moše Dajan.‘ Po krátkém zamyšlení pak Sadeh dodal: ‚Ovšem kdyby měl být zatčen Dajan, pak bych to také udělal... Dajan není rozhodně intelektuál. ... Sotva kdy vezme do ruky knihu, jeho vzdělání je minimální a omezené... Muž, kterého nezajímají ideje a jenž opovrhne rádci..., se také nemůže pohybovat v určitém ideovém okruhu, což je důvodem jeho ‚klikatého‘ kurzu. ... Přesto veškerým jeho jednáním prochází jistá linie... Dajan byl, je a bude bojovníkem proti Arabům, který je pevně přesvědčen, že již pouhá myšlenka na mír demoralizuje...‘

Během arabského povstání se Dajan setkal s mužem, který na něj měl pak mít trvalý vliv. Byl jím britský důstojník armády Charles Orde Wingate. ... To on vymyslel techniku odvetných přepadů, prováděných malými jednotkami pečlivě vybraných a speciálně vycvičených mužů. V noci pronikali hluboko do arabského území, zničili několik domů, někdy při tom zabili pár lidí a zas se vraceli zpátky na základnu... Wingateho myšlenky silně a trvale zapůsobily na ‚Haganu‘, jejíž úderná jednotka ‚Palmach‘ tuto taktiku v zásadě používala. ... Odtamtud pak jeho ideje přešly i do izraelské armády.

Jako politický vůdce zastával Dajan věc ‚aktivismu‘. Je názoru, že mír je pouhou iluzí, a izraelsko-arabský konflikt že potrvá ještě dlouho. Z takového postoje nevyhnutelně vzešla myšlenka zahájení preventivní války dříve, než by Arabové

získali zbrojní převahu nebo hrozili se mezi sebou domluvit a spojit. ... Pro Izraelce je Dajan nerozlučně spjat s hebrejským slangovým heslem, které lze přibližně překládat takto: ‚Udeř, a věc je vyřízena!‘ Tento postoj také vedl k izraelským přepadům z let 1953 až 1956 i k sinajskému tažení, jímž se pak Dajan stal světovou postavou.

K ústřední otázce, co se má stát s obsazenými územími, řekl sice Dajan dost, ale také většinou rozporného. Během prvních měsíců po válce (1967) vydal půl tuctu prohlášení, z nich každé rušilo smysl předcházejícího. ... Odmítl pro dohlednou dobu jakoukoli naději na mír s Araby... Prohlásil, že šestidenní válkou se mír ještě více vzdálil a že od Arabů se nedá očekávat uznání Izraele, který takto ještě zesílil a drží území, vzdálené pouhých 65 kilometrů od Damašku. Dajan přirozeně naprosto vyloučil možnost stažení Izraele z těchto území.

Moše Dajan je typickým Izraelcem, ukázkovým produktem hebrejského nacionalismu.⁵⁷

c) Teror, odplata, masové vraždy

Je nemožné zabývat se zde podrobně všemi většími i drobnějšími izraelsko-arabskými akcemi teroru posledních desetiletí. Ostatně to není ani účelem našeho pojednání a proto se zde spokojíme s vyličením několika charakteristických případů masové vraždy, teroru a „odvetných opatření“, kterých se dopustila sionistická strana a o nichž náš se náš „svobodný svět“ dozvídá z masmédií mnohem méně než o terorismu zoufalých Palestinců. Jejich činy jsou pochopitelně rovněž odsouzeníhodné jako nesmyslné a zločinné.

Sionisté zorganizovali v Palestině své vojensko-teroristické skupiny již dávno. Nejhorší a nejpověstnější z nich byly „Irgun Zvai Leumi“ a bandy „Stern“. 22. července vyhodili teroristé „Irgunu“ do povětří jeruzalémský hotel Král David, v němž byl tehdy hlavní stan britského generálního štábu. Při výbuchu přišlo o život více než sto Angličanů, počet zraněných byl obrovský. Tímto zločinným útokem začal „v Palestině boj všech proti všem. ... Arabové bojovali proti sionistům a Britům, sionisté proti Arabům a Britům, a Britové proti sionistům i proti Arabům. Londýnská vláda nakonec neviděla ze situace žádné východisko a rozhodla se vzdát mandátu v Palestině. ... Sotva Angličané svůj záměr oznámili a naskytl se vyhlídka na vyhlášení židovského státu, rozšířily sionistické bandy strach a hrůzu i do arabských osad. Hořely domy, polní kultury byly zničeny. Stále častěji hrozily domácímu obyvatelstvu noční i denní výbuchy bomb a vyžadovaly si nové a nové oběti. Světová veřejnost se ovšem dozvídala jen o občasných pochybných protiakcích Arabů. O systematických teroristických útocích a zločinech sionistů nevěděla nic“, píše Žid J. G. Burg.⁵⁸

Jen pět týdnů před vyhlášením státu Izrael byla 9. dubna 1948 spáchána otřesná masová vražda ve vesnici Deir Jasin, podle Husseina Ahmada „jeden z nejstrašnějších zločinů v dějinách Palestiny“.

Líčí ji takto: „Deir Jasin byla tehdy vesnice s přibližně dvoutisícovkou obyvatel, asi čtyři kilometry západně do Jeruzaléma. V době zločinu ve vesnici nebyli prakticky žádní muži; pracovali buď na poli nebo v blízkém městě. Když do osady vtrhlo izraelské komando, nacházeli se tam jenom starci, ženy a děti.

⁵⁷ Uri Avnery, cit. místo 127 ad.

⁵⁸ J. G. Burg, cit. místo 272 ad.

Sionističtí zločinci z ‚Irgun Zwei Leumi‘ pod vedením pozdějšího předního politika Menachema Begina⁵⁹ zavraždili přes 250 žen, dětí i starců a jejich těla naházeli z větší části do studní. Z povrchu země později zmizely i zbytky vesnice a na dnešních mapách ‚Izraele‘ nešťastná osada jednoduše není. Po mnoho dní nedovolili bojůvkáři ‚Irgunu‘ nikomu přístup do vsi, kterou později navštívila inspekce Červeného kříže. Řada židovských autorů se od tohoto zločinu distancovala, stejně jako i ‚Jewish Agency‘. Hlavní pachatel zločinu Menachem Begin však mohl zcela beztrestně prohlásit: ‚Bez Deir Jasinu by dnes nebyl Izrael.‘ Deir Jasin se tak stal pro sionisty signálem k ještě brutálnějšímu postupu a pro Araby byl výstrahou a současně i výzvou k opuštění vlasti. Moji němečtí přátelé mohou sami porovnat, že tento obrázek je prakticky kopií poválečného vyhnání Němců z východu. Doufám, že si dokážou domyslet, jak nám asi je, když celosvětová sionistická propaganda označuje palestinské bojovníky za svobodu za teroristy a zločince. Přitom moji krajané nebojují za nic jiného, než za své právo na zákonnou vlast. Naopak sionisté jako podlí zločinci a vrazi usilují všemi prostředky o bezpráví, totiž o zem, která jim nepatří. K tomu ještě přistupuje okolnost, že palestínští bojovníci za svobodu provádějí své zoufalé akce často přímo proti vůli arabských vlád. Izrael se dodnes dopouští týchž zločinů jako jeho teroristické bandy roku 1948, když posílá své tanky a stíhačky k likvidaci arabských vesnic na cizím území. Gangster zůstane gangsterem! A navíc, dočetli jste se někdy ve svých německých novinách, že izraelská letadla shazují na palestinské utečenecké tábory dětské hračky se skrytou výbušninou...?‘⁶⁰

Žid J. G. Burg k tomu pro doplnění podotýká: ‚Jewish Agency sice oficiálně vyjádřila svůj odpor k zločinu v Deir Jasinu, avšak pověst nejen Izraele, ale i celého židovstva bude navždy poznamenána tímto strašným činem. Bohužel existuje řada takových událostí, o nichž se ovšem sotva co ví. O masakru v Deir Jasinu referoval později Glubb Pascha ve svém pamětním spise ‚Na druhé straně Jordánu‘ a tím již vědomost o zločinu rozšířil do celého světa. ... Na rozdíl od zmíněného spisu, který uvádí 200 mrtvých, přiznávají samy izraelské kruhy zmasakrování 254 Arabů, mezi nimi většinou žen a dětí; zbytku vesničanů se podařilo zachránit. Skutečností bezesporu zůstává, že tato masová vražda byla impulsem k pozdějšímu hromadnému útěku arabského obyvatelstva.‘⁶¹

Po vyhlášení státu Izrael 14. května 1948 vypukla první izraelsko-arabská válka. Příměří v období od 1. června do 8. července 1948 bylo sjednáno z iniciativy prostředníka OSN, švédského hraběte Bernadotta. Navrhl rovněž zřízení židovsko-arabského spolkového státu, což obě strany rozhodně odmítly. Hrabě Bernadotte tedy navrhl nový plán územního rozdělení Palestiny, podle něhož by Židům připadla Galilea a pruh pobřeží s Haiffou a Tel Avivem, zbytek Palestiny a Negev Arabům. Jeruzalém by byl postaven pod kontrolu OSN. Ve zmíněném dokumentu hrabě uvedl, že ‚Spojené národy by měly potvrdit právo arabských uprchlíků na návrat do svých domovů i na územích ovládaných Židy, a to pokud možno co nejdříve‘. – Bernadotte svoji zprávu uzavřel 16. září. O den později byl členy sionistické bandy ‚Stern‘ v Jeruzalémě zavražděn.⁶²

⁵⁹ A ještě později dokonce ministerského předsedy (!) Izraele; p. překl.

⁶⁰ Hussein Ahmad, cit. místo 68 ad.

⁶¹ J. G. Burg, cit. místo 276 ad.

⁶² J. Kimche, cit. místo 267.

Byl zastřelen v židovské části města. „Jeho limuzíně zablokovalo ulici auto útočníků, takže zprostředkovatel OSN byl vydán na pospas salvám z automatických zbraní. Pachatelé samozřejmě nebyli nikdy vypátráni. Jisté je tolik, že pouze nejvyšší místa v Izraeli měla vědomost o tom, kdy bude vůz jednatele OSN projíždět demarkační linií a že atentátníci museli mít přesné informace o času a trase jízdy.“⁶³

O masakru v obci Kibieh zase referuje Izraelec Uri Avnery: „15. října napadla jednotka izraelské armády jordánskou obec Kibieh. Během této ‚odvetné akce‘ bylo zničeno čtyřicet domů a zavražděno padesát Arabů, mužů, žen i dětí. Masakr šokoval celý svět, a šokoval i izraelskou vládu. Vina byla přičítána generálovi Moše Dajanovi, tehdy druhému muži armády. Pro takové případy totiž vytvořil zvláštní útvar, tzv. ‚jednotku 101‘ (Jejím velitelem byl mimochodem Arik Sharon!).“⁶⁴

O tři roky později následovala masová vražda v Kafr Kasemu. Bylo to v první den sinajského tažení 29. října 1956. Izraelský major, pověřený zajištěním bezpečnosti v oblasti, oznámil v 16 hodin muchtarovi (představenému) vesnice Kafr Kasem, že od 18. hodiny platí v celé obci přísný zákaz vycházení. Avšak obyvatelé vesnice byli tou dobou z největší části na polích a obvykle se vraceli domů kolem 19. až 20. hodiny. Protože v krátkém rozpětí dvou hodin bylo zcela nemožné vyrozumět všechny rolníky o vyhlášení zákazu vycházení, požádal představený obce izraelského majora o posunutí jeho začátku alespoň v první den. Major zavolal svému nadřízenému a po poradě s ním prohlásil, že žádná výjimka není možná. Když se pak vesničané ze vzdálenějších polí vraceli kolem 19. hodiny domů, byli pohraniční hlídkou zadrženi. Šlo celkem o 47 osob, převážně mužů, ale také několika žen s dětmi. Izraelci je dopravili nákladním autem na okraj vesnice, postavili ke zdi a dílem je postříleli, probodali bajonety nebo umlátili pažbami. „Svět by se o tomto hrůzném činu nikdy nedozvěděl, kdyby Uri Avnery ve svém týdeníku neuveřejnil pod titulem ‚Setba násilí‘ podrobnosti masakru, držené vládou v tajnosti. ‚Nemůžeme si jednoduše umýt ruce,‘ psal Avnery, protože jsme všichni strpěli, aby byl položen zárodek nenávisti.‘ Aby čtenářům ukázal, jak daleko již celá věc došla, uspořádal Avnery anketu mezi izraelskými dětmi ve věku od 6 do 16 let o jejich postoji k Arabům. Většina odpovědí zněla: ‚Arabové jsou špinavci a zapáchají‘. – ‚Měli by se všichni do jednoho pobít‘. K Avnerymu se přidal i časopis levicových socialistů ‚Mapam‘ a intelektuálské kruhy kolem Martina Bubera. Pod jejich tlakem se konečně izraelská vláda rozhýbala a nařídila vyšetřování případu. O dva roky později byl proti majorovi armády zahájen proces, ne však už proti brigádnímu generálovi, který rozkaz k vraždě schválil, jak bylo všeobecně známo. Sám major vyšel od soudu se směšným a navíc podmíněným trestem.“⁶⁵

Mohamed Lakhdar Hagmina mezitím natočil film s názvem „Kafr Kasem“, za nějž na mezinárodním filmovém festivalu v Cannes dostal na jaře 1975 Velkou cenu. Film podle pravdy dokumentuje celý průběh hromadného vraždění a je zpracován výhradně z izraelských pramenů. Po této ostudě už izraelské vládě nezbylo než nechat vynést rozsudky dlouholetého vězení pro pachatele masakru, ale po pouhých 18 měsících byli všichni odsouzení znovu na svobodu. „Poručík Gabriel Dahan, který měl sám na svědomí 43 mrtvých, byl odsouzen na 15 let, přesto se však již v září 1960 stal

⁶³ J. G. Burg, cit. místo 278.

⁶⁴ Uri Avnery, cit. místo 112.

⁶⁵ J. G. Burg, cit. místo 290 ad.

„pověřencem pro arabské záležitosti“ v Ramié. O další rok později je už zpravodajským důstojníkem a atašé izraelského velvyslanectví v Paříži.⁶⁶

Nemůžeme zde pominout ještě mnohem strašnější zločin, hromadnou likvidaci egyptských vojáků po šestidenní válce roku 1967. Juan Maler o tom informuje takto: „Zatímco s egyptskými důstojníky, zajatými na Sinaji, bylo zacházeno slušně a poměrně brzy byli letecky dopraveni do vlasti, izraelský brigádní generál Yesha'ahu Gavish hnal na Dajanův rozkaz egyptské pěšáky pouští, kde postupně umírali žízní, hladem a vedrem. Z toho příšerného pochodu smrti pořídily posádky amerických letounů stovky dokumentárních fotografií. Počet takto umučených egyptských vojáků se odhaduje na 50 000. Americký ministr obrany Mc Namara výslovně zakázal (!) shodit nešťastníkům do pouště kontejnery s vodou poté, co se Dean Rusk, Goldberg a Walt Rostow telefonicky vyslovili pro takovou pomocnou akci...“

Maler dále upozorňuje, že v rámci „přesídlení“ byly u Hebronu zničeny výbušninami celé vesnice doslova dům od domu. Při veřejném shromáždění v Gaze izraelští vojáci v únoru 1969 brutálně pobili více než sto arabských žen ve věku od 16 do 20 let. Moše Menuhin, otec známého houslisty Yehudi Menuhina, k tomu v některých amerických listech prohlásil: „Mým náboženstvím je ‚prorocké‘ židovstvo, ne ‚napalm‘. ‚Židovští‘ nacionalisté, nová sorta bojovného židovstva, nejsou podle mého přesvědčení Židé, nýbrž ‚židovští‘ nacisté, kteří ztratili veškerý smysl pro židovskou morálku a lidskost. *Antisionismus proto není a nemůže být antisemitismem.*“⁶⁷

Bylo by zajímavé vědět, zda se tento přísný odsudek týká i Goldy Meirové, která ve funkci předsedkyně vlády podle některých informací vydala rozkaz k sestřelení libyjského linkového letadla se 104 cestujícími a 9 členy posádky, které ztratilo kurz a místo do Káhiry zamířilo omylem nad Suezský kanál. Přestože francouzský kapitán letadla izraelskou vzdušnou obranu včas informoval, že jde o civilní stroj a chybu v navigaci, Izraelci stroj sestřelili.

Závěrem této pochmurné kapitoly zde dáme ještě jednu slovo J. G. Burgovi. „Nikdy bych nevěřil, že by se židovský stát mohl dostat do tohoto začarovaného kruhu nenávisti, nesnášenlivosti a zločinu. Fanatický šovinismus sionistů, především sionistických sociálních demokratů, nás všechny bohužel tak daleko dostal. Jako Židé asi nikdy nedokážeme odčinit vinu, kterou nás zatížila tato nesvědomitá izraelská klika! Dosud stáli Židé před světem jako lidé, jimž je třeba spravedlnosti. Svým jednáním vůči Arabům Izrael spravedlnost sám pošlapal.“

Skutečnost, že v Izraeli žije pouze menší část světového židovstva a že většina izraelského obyvatelstva nechce s těmito hrůznostmi mít nic společného, si světová veřejnost uvědomuje asi stejně tak málo, jako že masa německého národa neměla co dělat s hroznými následky protizidovské štvance.⁶⁸

d) Židovská obyvatelka Izraele vypovídá

„Pokroku na Blízkém východě může být dosaženo pouze realizací národních práv Palestinců i Izraelců, to znamená vzájemným akceptováním obou národů, které mají společnou vlast,“ je krédo izraelské Židovky Edny Politiové, jak je vyjádřila ve svém

⁶⁶ Podle zprávy H. Katzera (Paříž), čtenářský dopis v Deutsche Wochenzeitung, 13. 6. 1975.

⁶⁷ J. Maler: *Gegen Gott und die Natur*, str. 194.

⁶⁸ J. G. Burg, cit. místo 292.

filmu „Za Palestince“.⁶⁹ Vystupuje v něm rozhodně za práva palestinského lidu, „jenž z poloviny žije v utečeneckých táborech, z poloviny na okupovaném území“, a převádění svého filmu v Evropě zdůvodňuje tím, že „informace o Palestincích jsou často chybné nebo dokonce falešné“. Jde jí o to, aby už „skončilo bezpráví, které se stalo jejich osudem“.

Ukazuje, jak problém palestinských uprchlíků vznikl. „Válečné operace se svými projevy v blízkosti jejich vesnic donutily arabské rolníky hledat bezpečí mimo své domovy, třeba v horách nebo v jiné vsi. Po skončení bojů Izraelci návratu uprchlíků do jejich domovů bránili, protože se nechtěli vzdát dobytých území, a většina palestinských obyvatel Izraele, který měl být státem židovským, nechtěla rovněž. Takto Izraelci nechali zpustnout nejméně 250-300 osad. Z jejich obyvatel se stali obyvatelé utečeneckých táborů, většinou v sousedních arabských zemích. Tehdy ještě nevěděli, že tyto tábory zůstanou jejich domovem i po 26 letech doufání v návrat do svých domovů. Někteří z Palestinců uprchli do osad, které upadly pod izraelskou nadvládu. Stali se z nich izraelští občané, avšak do svých vesnic se vrátit nesmí.“

Film dále předvádí, jak Izraelci na místě zničených vesnic vyhnáných obyvatel nechávají vysazovat lesní porosty, které mají zakrýt oba zločiny: vyhnání a zničení. Sazenice jsou většinou placeny z darů dobromyslných, ale neinformovaných lidí. Svě peníze dávají na dobrý účel, na boj Izraele s neúrodnou pouští. ... Avšak stromy zde nerostou „na poušti“, nýbrž na zpustošené zemi.

Pod názvem „Palestinci v Izraeli, oloupení nevolníci ve vlastní zemi“ se líčí, jaké metody slouží k vyvlastňování jejich majetku. Jeden z Arabů v rozhovoru stručně konstatuje: „Naše vesnice měla 3 600 hektarů, z nich nám 2 800 zkonfiskovali Izraelci. ... Roku 1948 přišli, jednoduše narýsovali kolem vesnice jakousi linii a prohlásili: Co leží mimo linii, už vám nepatří, co leží v ní, můžete si ponechat. A to bylo zákonné jednání! K našemu vyhnání Izraelcům stačilo jednoduše sáhnout po výjimečných zákonech z časů Angličanů. Později se objevil nový zákon, podle něhož ztrácí půdu každý, kdo ji po tři roky neobdělával. Já jsem např. pracoval jako nádeník pro kibuc na statku, který patřival mému dědovi. Ovšem jako nádeník jsem na pole svého děda nesměl vstoupit. Izraelci mi tedy mohli nakonec říci: Na svých polích jsi po tři roky nepracoval a podle zákona tedy půda patří nám. Tak nás připravili o veškerou zem.“ – Bylo by poučné znát, kdo z občanů Německa a celého „svobodného světa“ ví o těchto vyvlastňovacích metodách izraelských lupičů? A kdo k nim dává souhlas? Proč mlčí naše masmédia?

Vyvlastnění, tj. okradení jsou ovšem zbavování svých práv i v jiných ohledech. Edna Politiová cituje např. z následujícího „omezovacího příkazu“: „Na základě svého oprávnění podle § 6 a 109 výjimečného zákona z roku 1945 v zájmu bezpečnosti státu Izrael tímto nařizují, že Jahsi Joseph Schavita se nesmí zdržovat nikde na území Izraele s výjimkou okresu Sharon, a to na základě povolení, o něž může požádat na nejbližším revírním velitelství policie. Dáno 27. 5. 1973. Podepsán generál Rechav am Zeevi.“

Edna Politiová to komentuje: „Takové příkazy se v Izraeli vydávají pouze palestinským občanům. Dnes to už platí převážně jen pro určité osoby, avšak do roku

⁶⁹ Film byl natočen r. 1975 v produkci Německé filmové a televizní akademie v Berlíně (1 Berlin 19, Pommernalle 1) k vyučovací účelům, a zasloužil by si co největšího rozšíření v německy mluvících zemích.

1965 byly ještě celé oblasti, jejich obyvatelé museli při jakékoli cestě požádat o souhlas vojenské velitelství. Zmíněné příkazy byly vydávány na základě zákonů o výjimečném stavu, které dávaly izraelským úřadům absolutní moc nad svobodou jednotlivců, a také ji užívali k posílení tlaku na politicky nepohodlné osoby.“

Zde je příklad několika takových zákonů:

§ 109

Vojenský velitel je oprávněn osobám

- a) vyslovit zákaz vstupu do určitých oblastí,
- b) nařídit jim pobyt v určitém místě.

§ 110 Vojenský velitel je oprávněn postavit osoby pod policejní dohled tím, že

- a) tyto osoby jsou povinny se zdržovat výhradně v oblasti, určené velitelem,
- b) je jim zakázáno změnit místo svého pobytu bez policejního povolení,
- c) uloží jim hlásit ve pravidelně stanovenou hodinu na příslušném policejním revíru,
- d) těmto osobám přikáže nezdržovat se od západu do východu slunce mimo určenou oblast.

§ 111

Vojenský velitel je oprávněn vydávat zatýkácí rozkazy. (Rozkaz nemusí být zdůvodněn, soudní řízení se nekoná. Zatčená osoba může být na základě tohoto rozkazu zadržována po dobu tří měsíců, a jeho vydání může být libovolně obnoveno.)

K faktu „politického útlaku na obsazených palestinských územích“ Edna Politiová říká: „Ulice a cesty obsazených oblastí v Izraeli neustále kontrolují vojenská vozidla. Mají zvláštní poznávací značky, které jsou od běžných výrazně odlišitelné. Na kontrolních stanovištích musí zastavovat pouze Palestinci. K udržení relativního klidu v palestinských oblastech dnes většinou stačí hlídky, kontroly dokladů a pouliční zátarasy. – V prvních letech po okupaci tomu bylo jinak. Palestinci se zdvihli k odporu a Izraelci reagovali železnou rukou: kolektivními tresty, ničením domů, terorem.

Jeden izraelský generál se o tom vyjádřil: „Zavedli jsme takový pořádek, o jakém se Američanům ve Vietnamu sotva jen snilo.“

Na závěr si zde ještě ocitujeme rozhovor s izraelskou obhájkyní F. Langerovou:

„Paní Langerová, můžete nám říci, kolik Palestinců se v současné době nachází v izraelských věznicích?“

„Nejprve dovolte, abych odpovídala hebrejsky, moje němčina není příliš dobrá. Tedy k vaší otázce. Podle mého odhadu jde asi o 3 000 vězňů. Všichni pocházejí z obsazených území.“

„Řekněte nám, jak se k nim staví izraelská justice, a jak se s nimi zacházeno.“

„Bohužel je s nimi jednáno jako s kriminálními zločinci bez ohledu na skutečnost, že jde jasně o vězně politické. To znamená, že nepožívají žádné z práv, jaká jsou ve světě politickým vězňům běžně zaručena.“

„Za jaké činy jsou tito lidé stavěni před soud?“

„Trestné činy jsou rozdílné. Osobně se zabývám převážně činy politického odporu. Podle zákona, uplatňovaného v obsazených územích, neexistuje žádná legální forma odporu. Každá je ilegální, ať už se jedná o rozšiřování letáků, demonstrace, stávky a výzvy k nim, vylepování hesel atd. Měla jsem za mandanta mladíky, kteří rozšiřovali letáky nebo malovali po zdech různá hesla, jako byl například jeden, který napsal na

zed', že národ musí vzít svůj osud do vlastních rukou. Byl potrestán několikaměsíčním vězením. Nebo to byli školáci, kteří chtěli stávkovat na protest proti izraelské okupaci. Kdo by podal sklenici vody osobě, podezřelé jako ‚fidai‘, byt' by to byl její vlastní bratr nebo matka, následuje vždy tentýž trest.

Jsou zde i takoví, kteří jen kráčeli v pokojném protestním průvodu, nebo jiní, kteří se pokoušeli proti okupaci nějak zorganizovat (k nim patří i zcela nepolitické studentské spolky). A jsou zde ovšem i lidé, kteří bojovali proti okupantům se zbraní v ruce. Ve své praxi jsem se však nesetkala s jediným případem nezodpovědného dobrodružství, jakým je například únos letadla a podobně.“

„Můžete nám podle svých zkušeností říci, proč se lidé takových činů dopouštějí? Proč na sebe vůbec takové riziko berou?“

„V zásadě jde o motivaci národní a národnostní, která je společným jmenovatelem všech mých klientů. Mají silné národní vědomí a jsou připraveni zemřít za svobodu své vlasti, Palestiny. Rovněž i Palestinci, kteří v současné době žijí třeba v Káhiře nebo Kuvajtu, cítí stejně silný vztah ke své rodné zemi. Je zcela srovnatelný se vztahem židovského národa ke své domovině a národnosti. Chtěla bych ještě dodat, že velká část mých mandantů pochází z utečeneckých rodin, tedy lidí, kteří roku 1948 museli opustit města jako Jaffa, Ramlé a Lool, nebo utečenci z roku 1967.

Jsem přesvědčena, že ke spravedlivému míru a mírové koexistenci s Palestinci můžeme dojít pouze tak, že budeme brát ohled na národní cítění a úsilí palestinského lidu.“

Film Edny Politiové znovu dokazuje, že i v Izraeli jsou lidé, kteří spolu s Uri Avnerym a dalšími hájí práva bezprávných a utlačovaných. Kdo však naslouchá hlasu volajícího na poušti?

5. Slovo ke křesťansko-židovskému dialogu

V závěru tohoto pojednání by nemělo chybět slovo ke křesťansko-židovskému dialogu. Patří přece k nejnadějnějším a nejpovzbudivějším znakům naší doby. Vždyť jsme všichni odkázáni na pochopení, dorozumění a smíření.

V říjnu 1974 vytvořená „Komise pro náboženské vztahy k židovstvu“, vedená kardinálem Janem Willebrandsem, vypracovala nový dokument o vztahu křesťanů k židům, který byl zveřejněn v Římě 3. ledna 1975 pod titulem „Směrnice a pokyny k provádění koncilního prohlášení ‚Nostra Aetate‘ čl. 4“.

O půl roku později vydala rada EKD studii „Křesťané a židé“, která je stejně jako zmíněné katolické prohlášení schopna dát nezbytnému dialogu mezi křesťany a židy nové rozhodující impulsy. Protože v takovém dialogu mají být otevřeně a neomezeně diskutovány nejen čistě teologické, nýbrž i politické otázky a nic nemá být tabu, doufá autor, že předkládaná studie nebude chápána jako negativní přínos. Je třeba znát a rozpoznávat fakta a realitu stejně tak, jako je nezbytné překonat bezpráví a nespravedlnost, máme-li dospět k prohloubenému porozumění mezi křesťany, Židy a Araby.

